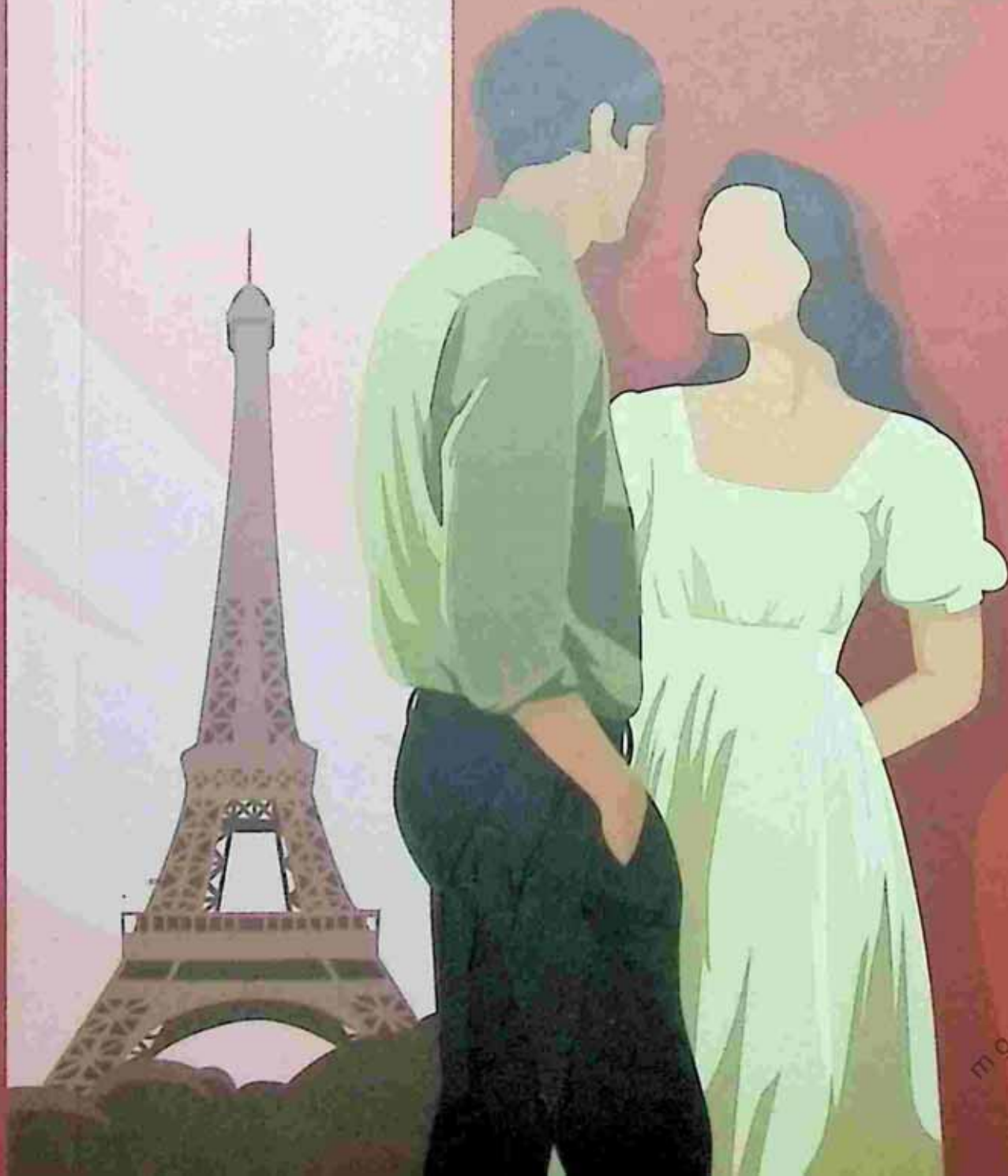

စိုးရင်းတံ့ရမ္မတ်

အာကာဦး

A Women's Story
by Annie Ernaux,
Tanya Lesslie

4.25
16,258 rating

A Man's Place
by Annie Ernaux,
Tanya Lesslie

3.88
30,357 rating

Simple Passion
by Annie Ernaux,
Tanya Lesslie

3.92
40,481 rating

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၁၃၁)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အာကာဦး

ရိုးရှင်းတဲ့ ရမ္မက်

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ မာဏ
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ ခိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၁၀၀၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆ ၂၂၂၆၀၂၀

အာကာဦး
ရိုးရှင်းတဲ့ ရမ္မက် / အာကာဦး။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၅။
စာမျက်နှာ - ၂၂၄၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၁၃၁) ရိုးရှင်းတဲ့ ရမ္မက်

ရိုးရှင်းတဲ့ ရမ္မက် အမှာစာ

(က)

ဒီစာအုပ်ရဲ့ မူရင်း ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်တဲ့ အန်နီအာနို (Annie Ernaux) က မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ စိမ်းနေသေးတာကြောင့် ဆရာမကြီးအကြောင်းကို အရင်ဦးဆုံး အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။

အန်နီအာနို (Annie Ernaux)

မွေး - ၁ ရက်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၄၀ ခု
စာပေနိဘယ်ဆုရှင် (၂၀၂၂)

ဆရာမကြီး အန်နီ အာနိုကို ၁၉၄၀ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ (အခု အသက် ၈၅ နှစ်)၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ လီဘွန်းမြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ သူက ဟူအွန် တက္ကသိုလ်နဲ့ ဘော်ဒိုတက္ကသိုလ်တွေမှာ အနုစာပေကို အထူးပြုလေ့လာပြီး ဘွဲ့တွေ ရယူခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း စာရေးခြင်းနဲ့ အသက်မမွေးခင်အထိ ကျောင်းဆရာမ အဖြစ် စာပေသင်ကြားခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ သူက ပညာမတတ်တဲ့ အောက်ခြေလူတန်းစား မိဘတွေကနေ ဆင်းသက်လာတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဘဝ မှာ မိသားစုအတွင်း လူတန်းစားပဋိပက္ခတွေ၊ လူမှုရေးပဋိပက္ခတွေနဲ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့

ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူက သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေကို သူ့ရဲ့ စာအုပ်ပေါင်းများစွာမှာ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ စာအုပ်တွေ အားလုံးလိုလိုက သူ့ဘဝအကြောင်း၊ သူ့မိသားစု အကြောင်း၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို ရေးသားထားတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့စာအုပ်တွေက ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွေလို ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမားရိုးကျ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွေနဲ့လည်း ထူးခြားကွဲပြားနေပြန်သေး တယ်။ ဘာတွေ ထူးခြားနေသလဲဆိုတော့ သူက သူ့စာအုပ်တွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူအဖြစ် အသုံးပြုထားတာကြောင့် ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ 'ကျွန်မ' ဆိုတဲ့ ပထမနာမ်စားကို အသုံးပြုထားတယ် ဆိုပေမယ့် သူက နေရာ အနတ်များများမှာ မကြာခဏဆိုသလို 'ကျွန်မ' အစား 'ကျွန်မတို့' လို့ အသုံးပြု လေ့ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာက သူတစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုယ်စားပြုတာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိသားစု၊ တစ်ခါ တစ်ရံ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့လို လူတန်းစားတစ်လွှာကို ကိုယ်စား ပြုပြီး ရေးသားဖော်ပြတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့စာအုပ်တွေက ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဆိုပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့အကြောင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့မိသားစု၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့လူတန်းစားအလွှာရဲ့ အကြောင်းကို ရေးပြနေတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ပြီး သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးတဲ့အခါမှာ လူတစ်ဦးတစ် ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောနေ၊ ရေးနေလင့်ကစား အဲဒီလူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကြောင်းကို သမိုင်းမှတ်တမ်းဆန်ဆန် ရေးသားနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရသနွယ်တဲ့ ဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေးသားလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ပညာရှင်တွေက သူ့စာအုပ်တွေကို Autofiction လို့ အမျိုးအစား သတ်မှတ်ကြတယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိဟန် ဝတ္ထုလို့ ဘာသာပြန်ရမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး သူက လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောနေ၊ ရေးနေတယ် ဆိုတာထက် အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီကာလမှာ ရှင်သန်နေခဲ့ကြတဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အလွှာတစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုပြီး ရေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဥပမာ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ 'မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း' ဆိုရင် နာမည်ဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့ သိသာနေပါပြီ။ အဲဒီဝတ္ထုက သူ့အမေ အကြောင်းကို ပြောပြနေတယ် ဆိုပေမယ့် သူ့အမေဆိုတာထက် သူ့အမေတို့ခေတ်က မိန်းမတွေ၊ သူ့အမေနဲ့ အဆင့်အတန်းတူတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးကို ကိုယ်စားပြုပြီး

ရေးထားတယ် ဆိုတာကို စာရှုသူအနေနဲ့ ဖတ်ကြည့်ရင် သတိထားမိနိုင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ 'ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလည်း အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ။ စာရေးသူက သူ့အဖေအကြောင်းကို ပြောပြချင်တာထက် အဲဒီခေတ် အခါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ၊ မိသားစုရုန်းကန်မှုနဲ့ သူရင်ဆိုင်နေရတဲ့ လူတန်းစားပဋိပက္ခကို တင်ပြနေတာဖြစ်ကြောင်း စာရှုသူအနေနဲ့ လေ့လာတွေ့ရှိ နိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မျိုးဆက်ကွာဟမှု ပဋိပက္ခ၊ ပညာရေးကွာဟမှု ပဋိ ပက္ခနဲ့ လူတန်းစားကွာဟမှု ပဋိပက္ခအကြောင်းပေါ့။ သမီးနဲ့အမေ၊ သမီးနဲ့အဖေ အကြားမှာ ဖြစ်တည်လာခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခတွေအကြောင်းပါ။ အန်နီအာနီရဲ့ မိဘတွေက တောင်သူတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ နောက်တော့ ကုန်စုံဆိုင်သေးသေးလေး ဖွင့်ထား တဲ့ မျက်နှာမဲ့၊ ပညာမဲ့ လူတန်းစားတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင် တတ်အားသမျှ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူက ပညာတတ်ဖြစ်လာပြီး သူ့ရဲ့ လူတန်းစားအလွှာကလည်း အောက်ခြေ လူတန်းစားကနေ အလယ်လတ်တန်းစားကို ကူးပြောင်းသွားတယ်။ ဒီတော့ ပြဿနာက... အောက်ခြေလူတန်းစား ဖြစ်တဲ့ မိဘတွေက အလယ်လတ်တန်းစား သမီးကို သမီးအရင်းမို့ ချစ်ခင်စုံမက်ပေမယ့် လူတန်းစားရန်သူအဖြစ် မြင်လာကြ တယ်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း မိဘတွေကို နှာခေါင်းရှုံ့ချင်လာတယ်။ အဲဒီလို မိသားစုအတွင်းက လူတန်းစားပဋိပက္ခတွေကိုလည်း ရိုးရိုးသားသားပဲ မသို့မဝှက် တင်ပြထားခဲ့တယ်။

ဆရာမကြီး အန်နီအာနီရဲ့ ရေးဟန် ထူးခြားချက်က (၁) ရိုးသားတယ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း မကွယ်မဝှက် ရေးသားထားတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ (၂) အနှောင် အဖွဲ့ ကင်းတယ်။ ဆိုလိုတာက သူ့အကြောင်း၊ သူ့အမေအကြောင်း၊ သူ့အဖေ အကြောင်းကို ရေးနေပေမယ့် သူက ပုဂ္ဂလိကဌာန်ထက် ဓမ္မဓိဌာန်ကျကျ ရေးနိုင် အောင် သူက လူပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို 'ခွာ' ကြည့်ပြီး သူစိမ်းတစ်ယောက်က ရေးနေသလို ရေးသားထားတယ်။ ပြောရရင် 'မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ သူနဲ့ သူ့အမေအကြောင်းကို ရေးနေတယ် ဆိုပေမယ့် သူမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးနေသလိုမျိုး ဓမ္မဓိဌာန်ကျအောင် ရေးသားထားတယ်။ ဒါကြောင့် အကောင်း မြင်တဲ့ သူတွေကတော့ သူ့ကို ဓမ္မဓိဌာန်ကျကျ ရေးနိုင်ပါပေတယ်လို့ ချီးကျူးကြ ပေမယ့် အပြစ်မြင်တဲ့ သူတွေကတော့ သူစိမ်းဆန်လွန်းတယ်။ အနှောင်အဖွဲ့

m.g.y.o.e.com

သဘောမျိုး၊ သံယောဇဉ်သဘောမျိုး မခံစားရဘူးလို့ ဝေဖန်ကြလေရဲ့။

သူ့ရေးဟန်ရဲ့ တံတိယမြောက် ထူးခြားချက်ကတော့ သူ့စာအုပ်တိုင်းက လူတန်းစာအလွှာအကြောင်း၊ လူတန်းစားရွှေ့လျားမှုအကြောင်း၊ လူတန်းစားပဋိပက္ခအကြောင်း၊ လိင်ဖြစ်တည်မှုနဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံအကြောင်းကို ဦးစားပေး ဖော်ပြတတ်တယ်။ မီးမောင်းထိုးပြတတ်တယ်။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့စာတွေက အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဆိုပေမယ့် ရှေးရိုးအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးဟန်ကို သွေဖည်ပြီး ပိုပြီး အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့၊ ပိုပြီး ဓမ္မခိဋ္ဌာန်ကျတဲ့၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ပိုပြီး ကိုယ်စားပြုနိုင်စွမ်း ရှိတဲ့၊ ပြီးတော့ ပိုပြီး ရသဆန်တဲ့ ခေတ်သစ် Autofiction ရေးဟန်အသစ်ရဲ့ စံပြနမူနာအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ၂၀၂၂ ခု စာပေနိဘယ်ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ဆရာမကြီး အန်နီအာနီကို စာပေနိဘယ်ဆုရှင် (၂၀၂၂) အဖြစ် ရွေးချယ်ချီးမြှောက်ခဲ့ကြတယ်။

(ခ)

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းလေးကို ပြောပြပါရစေ။ အန်နီအာနီရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီးခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ တစ်နေ့တော့ ဒီဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ဦးမယ်လို့ တေးထားခဲ့တာလည်း တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ အစကတော့ ဒီလောက် မြန်မြန် ဘာသာပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးထင်မထားခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့ အတိအကျ ပြောရရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယမြောက် စာအုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ကလာရာနှင့် ရှင်နေမင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ နေ့မှာ ထုတ်ဝေသူ ကိုပြည့်နဲ့ စကားစမြည် ပြောရင်း သူက ဒီဖေဖော်ဝါရီလအမိ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်နိုင်အောင် စာမူတစ်ခု ပေးနိုင်မလားလို့ တောင်းဆိုလာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ ပထမဆုံး ဝင်လာခဲ့တာက ဆရာမကြီး အန်နီအာနီရဲ့ စာအုပ်တွေပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် သူ့စာအုပ်တွေက ပါးတယ်။ ပါးတာမှ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို စာမျက်နှာ ၁၀၀ မကျော်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပဲ အန်နီအာနီအကြောင်း ပြောပြပြီး သူ့စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်က ၄၅ ရက်အတွင်း သူ (ကိုပြည့်) ကို စာမူအပ်ပေးရမှာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် အများကြီး

m g y o e . c o m

မမျှော်မှန်းပါဘူး။ အန်နီအာနီရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြန်ပေးနိုင်ရင် ကျေနပ်ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် အန်နီအာနီရဲ့ "Simple Passion" ကို ဘာသာပြန်ပေးမယ်လို့ စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာအုပ်က ပါးပါးလေးရယ် ဆိုတော့ အချိန်ရရင် နောက်တစ်အုပ်လောက် ထပ်ထည့်ဦးမယ်ပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ အရံစိတ်ကူး။ ကိုပြည့်ကိုလည်း အဲဒီအကြောင်း ပြောပြထားလိုက်တယ်။ အန်နီ အာနီရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် နှစ်ပုဒ်ကို ပေါင်းပြီး ထုတ်ကြရအောင်လို့။

၄၅ ရက်၊ တစ်လခွဲအတွင်းမှာ အပြီးရေးရမှာဆိုတော့ တကယ်တမ်း လွယ်ကူလှတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အလောသုံးဆယ် လုပ်လိုက်လို့ မူရင်းစာရေးသူကို ဖော်ကားသလို ဖြစ်သွားလောက်အောင် ဘာသာပြန် အရည် အသွေးက စုတ်ပြတ်သတ်သွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က စာမျက်နှာ နည်းချင်နည်းပါစေ။ "Simple Passion" တစ်အုပ်တည်း ကိုပဲ အရင်ဆုံး ဦးစားပေးပြီး ဘာသာပြန်ကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ တကယ်လည်း လက်တွေ့ ပြန်ကြည့်ရော နောက်ထပ် စိန်ခေါ်မှုအသစ်တွေ၊ ထင်မှတ်မထားတဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ကြုံလာခဲ့ပါရော။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်က အန်နီအာနီကို အထင်သေး ထားခဲ့မိတယ်ပေါ့။ သူက စာပေနိဘယ်ဆုရှင်တစ်ယောက် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ထည့်မစဉ်းစားမိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် လက်တွေ့လည်း ဘာသာပြန် ကြည့်ရော ဆရာကျတဲ့ အန်နီအာနီရဲ့ တင်ပြပုံတွေကြောင့် ထင်သလောက် ခရီး မပေါက်ဘဲ အခက်အခဲတွေ တွေ့လာရတယ်။ အဲဒီထက် ပိုဆိုးစေတဲ့ နောက်ထပ် အချက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်က "Simple Passion" စာအုပ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှုကို ပုံသေထားပြီး တရုတ်ဘာသာပြန်မှုနဲ့ တိုက်လို့ ဘာသာ ပြန်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ပြန်ရင်းပြန်ရင်းနဲ့ ဘာတွေ့လာရသလဲ ဆိုတော့ အဲဒီ ဘာသာပြန်မှု နှစ်ခုမှာ ကွာဟချက်တွေ တွေ့လာရတယ်။ ပြောရရင် တရုတ်ဘာသာ ပြန်မှုကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာကနေ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထားတာ ဆိုတော့ သူ့ကို လည်း လုံးဝ မပစ်ပယ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ တရုတ်ဘာသာပြန်မှုက အောက်ခြေမှတ်စု တွေ ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်မူလုံးကို တေ့ဆိုင်ပြီး ဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့တာ။

အထက်မှာ ပြောခဲ့သလို အင်္ဂလိပ်မူနဲ့ တရုတ်မူက ကွဲလွဲမှုတွေ တွေ့လာ ရတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို အတည်ယူရမှန်း ဝေခွဲမရဘူး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရဲစွန့်ပြီး မူရင်း ပြင်သစ်ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရ တော့တာပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ပြင်သစ်စာ တတ်ကျွမ်းမှု အနေအထားက ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို အကူအညီမဲ့ ဖတ်နိုင်လောက်အောင် မစွမ်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြင်သစ်စာကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် သင်နေခဲ့တာလည်း ၄ နှစ်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သတ္တိမွေးပြီး ဖတ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး AI ရဲ့ အကူအညီလည်း ရှိသေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော်အဖို့ ကြောက်စရာ မလိုတော့ ဘူး။ အချုပ်ပြောရရင်တော့ "Simple Passion" ရဲ့မူရင်းဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ "Passion Simple" ကိုပါ တစ်ကြောင်းချင်းစီ သေချာဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ ဒီတော့ စာရှုသူလည်း မှန်းဆကြည့်လို့ ရလောက်ရောပေါ့။ ဘာသာပြန်နိုင်တဲ့ အမြန်နှုန်းက အများကြီး ပိုနေသွားတယ်။

မူရင်း ပြင်သစ်ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ဆိုပေ မယ့် “မူရင်းပြင်သစ်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုသည်” လို့တော့ ကျွန်တော် နာမည် မခံဝံ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိလေ။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မစွမ်းဘူး။ ဒါကြောင့် စာကြောင်းတစ်ကြောင်းစီတိုင်းမှာ မူရင်းပြင်သစ်မူရယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်မူရယ်၊ တရုတ်ဘာသာပြန်မူရယ်၊ ဒီမူသုံးခုကို အသေအချာ ဖတ်ပြီး ဘာသာပြန် ထားခဲ့တာပါ။ ပြင်သစ်မူကို ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘာအကျိုးရှိသွားခဲ့ သလဲ ဆိုရင် မူရင်းစာရေးသူ အန်နီအာနီရဲ့ ရေးဟန်၊ တင်ပြဟန်ကို အတိအကျ တွေ့မြင်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြောပြချင်တာက တရုတ်မူက မူရင်းစာရေးသူရဲ့ ရေးဟန်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ရုံ နားလည်ရုံ ဘာသာပြန်ထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်မူကကျတော့ သူ့ရဲ့ ရေးဟန်နဲ့ ညီအောင် အထိုက်အလျောက်တော့ ဘာသာပြန်ထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝါကျတည်ဆောက်ပုံနဲ့ ဝေါဟာရ ရွေးချယ်မှု အပိုင်းမှာ မူရင်းစာနဲ့ တူနိုင်သမျှ တူအောင် အသုံးပြုထားလေတော့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖမ်းဆုပ်ရတာ တချို့နေရာတွေမှာ အခက်တွေ့စေတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာမကြီး အန်နီအာနီရဲ့ ရေးဟန်ကလည်း အတော်လေး ထူးခြားတယ် ပြောရမယ်။ သူ့စာပိုဒ်တွေရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက်မှာက (ပဓာန) ကြိယာတွေ မပါဘူး။ တချို့စာကြောင်းတွေမှာ ဆိုရင် နာမ်တွေကိုချည်း ကော်မာခံပြီး ဆက်ရေးထားတယ်။ တချို့စာကြောင်းတွေမှာ နာမဝိသေသနတွေချည်း ကော်မာ ခံပြီး အဆုံးမှာ Dialogue စကားပြောတစ်ခုနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ စကားပြော စာကြောင်းတွေကြားမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပြောတယ်လို့ မဖော်ပြဘဲ

ဒိုင်ယာလော့တစ်ခု ကြားညှပ် ထည့်ထားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်မှာက တချို့နေရာတွေမှာ သင့်လျော်သလို ကြိယာတွေကို ကိုယ့်သဘော နဲ့ကိုယ် ထည့်သုံးထားတာမျိုးတွေ လုပ်ထားတယ်။ တရုတ်ဘာသာပြန်ကတော့ အစောပိုင်းမှာ ပြောခဲ့သလိုပဲ သူက နားလည်ဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးတာဆိုတော့ ရေးဟန် ကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ရွေးချယ်စရာ တစ်ခု ရှိလာ တယ်။ ဘယ်ဘက်လိုက်မလဲ။

တစ်ခါက ဖေ့ဘုတ်စာမျက်နှာတစ်ခုမှာ စာအုပ်ဝေဖန်ရေးပွဲတွေ ရေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘာသာပြန်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို Oversimplify လုပ်တယ် ဆိုပြီး ဝေဖန်ထားတာ ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အလွန်အကျွံ ရိုးစင်းအောင် လုပ်ပစ်တယ်ပေါ့။ တစ်နည်းပြောရရင် ဖတ်ရလွယ်အောင် လုပ်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ ရတယ်။ ဒီတော့ မေးစရာ ရှိလာတယ်။ ဖတ်ရလွယ်အောင် လုပ်တာ အပြစ်လား။ တကယ်တော့ အပြစ်လို့ မခေါ်သာဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖတ်မယ့်သူက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ မေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူများနိုင်ငံတွေမှာက Classic ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်တဲ့အခါမှာ စာဖတ်သူရဲ့ အဆင့်အတန်းပေါ်မူတည်ပြီး အမျိုးအစား သုံးလေးမျိုးလောက် ခွဲပြီး ဘာသာပြန်ကြလေ့ရှိတယ်။ ဥပမာ ဆယ်နှစ် အောက် ကလေးတွေအတွက် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုမူရယ်၊ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်တွေအတွက် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုမူရယ်၊ ပြီးတော့ ဝါသနာရှင်တွေအတွက် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုမူရယ်၊ နောက်ဆုံး ပညာသင် (Academic) သမားတွေ အတွက် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုမူရယ် ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ထုတ်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ကျတော့ တစ်မျိုးတည်းတောင် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေ စုံအောင် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားနေကြရတာ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိကအမြင်ကို အခွင့်သင့်လို့ တင်ပြရရင် တချို့စာအုပ် တွေမှာ Oversimplify လုပ်တာကို သဘောမကျဘူး။ နားလည်တော့ လွယ်သွား ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မူရင်းစာရေးသူ ပေးချင်တဲ့ သတင်းစကားနဲ့ သူရဲ့ ရေးဟန်က ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်၊ အန်နီ အာနီရဲ့ ဒီဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်တဲ့အခါမှာ Oversimplify မလုပ်မိဖို့၊ မူရင်း စာရေးသူရဲ့ အာဘော်နဲ့ ဟန်ပန် ပျောက်မသွားစေဖို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ တတ်စွမ်း သလောက် ကြိုးစားထားတယ်။ ဒီတော့ အထက်က မေးခွန်းကို ပြန်ကောက်ရရင်၊ ဘယ်ဘက်ကို လိုက်မလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရရင် ကျွန်တော်က အန်နီအာနီရဲ့

ရေးဟန်ကို တတ်နိုင်သလောက် မဖျက်ဘဲ သူ့လို လိုက်ရေးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တချို့စာကြောင်းတွေကို ဖတ်ရတာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် နိုင်သလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ တချို့စာကြောင်းတွေက ကွက်ကျော်ပြီး စဉ်းစားယူ ရတာမျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို ဖြေချဖို့ မကြိုး စားတော့ဘူး။ စောစောက ပြောခဲ့သလို Oversimplify ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့။

အစောပိုင်းမှာ ရေးပြခဲ့သလိုပဲ ကျွန်တော်က အချိန်မရရင် အန်နီအာနီရဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်၊ ပိုရဲခဲရင် နှစ်အုပ် ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ရက်ပေါင်း ၄၀ လောက် အသည်းအသန် ကြိုးစားပြီးတဲ့နောက်မှာ အန်နီအာနီရဲ့ ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ပြီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်... အဲဒီဝတ္ထုနှစ်အုပ် ပေါင်းထားတာတောင်မှ စာမျက်နှာက ၁၂၀ မပြည့် ချင်ဘူး။ ဒီတော့ စာဖတ်သူတွေ အားပါးတရ ဖတ်ကြရအောင်၊ ကုန်ကျထားတာနဲ့ တန်အောင် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တတိယမြောက်တစ်ပုဒ်ကို ထပ်ပြန်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အခု စာရှုသူရဲ့ လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အန်နီအာနီရဲ့ ဝတ္ထုသုံးပုဒ် ပါနေတော့တာပေါ့။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ (ပြင်သစ် နိုင်ငံ၊ ယူကေနဲ့ ယူအက်စ်တွေမှာ) က အဲဒီဝတ္ထုတွေကို ထပ်ပုဒ်ချင်းခွဲပြီး တစ်အုပ်စီ ထုတ်ထားကြတာ။ ထုတ်ဝေသူရဲ့ ပြောစကားအရ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စာမျက်နှာ (၁၅၀) အောက်ဆိုရင် စာအုပ်ဈေးနှုန်းက စာမျက်နှာ (၂၅၀) လောက်နဲ့ အများကြီး မကွာခြားလှဘူးလို့ ကြားဖူးထားတာကြောင့် တစ်အုပ်ချင်းစီ ခွဲထုတ်ထားတဲ့ ဝတ္ထု သုံးပုဒ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်တည်း ဖြစ်အောင် ပေါင်းထုတ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါကြောင်း...။

အာကာဦး

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း

ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားပြီ။ ဧပြီ ၇ ရက် တနင်္လာနေ့၊ ပွန်တွားစ်^၁ ဆေးရုံရဲ့ သက်ကြီးဂေဟာမှာ။ ကျွန်မ သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ပို့ထားခဲ့တာ။ သူ့နာပြုဆရာမက ဖုန်းထဲကနေ ပြောလာတယ်။ “ရှင့်အမေက ဒီမနက် မနက်စာ စားပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားတယ်” တဲ့။ အဲဒါ ၁၀ နာရီ ဝန်းကျင်လောက်ပဲ။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အခန်းတံခါးက ပိတ်နေခဲ့တယ်။ ရုပ်အလောင်း ကို ဆေးကြောပြီးထားနှင့်ပြီ။ ပိတ်ဖြူစတစ်စနဲ့ သူ့မေးစေ့အောက်ကနေ ဦးခေါင်းကို သိုင်းချည်ထားတယ်။ အရေပြားအားလုံးက သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ပုံအိလို့။ ခြုံလွှာတစ်ထည်က သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပခုံးအထိ ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ သူ့ လက်တွေကို မမြင်ရဘူး။ သူ့ပုံက မမ်မိအသေးစားလေးနဲ့ တူနေတယ်။ ခုတင်ပေါ် ထထိုင်တဲ့အခါမှာ ဘေးဘိပြုတ်မကျအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့နာပြုတွေက သူ့ခုတင်ရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လက်စွန်းအကာနှစ်ခု တပ်ပေးထားတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ ဈာပနပွဲအတွက် ဇာပန်းကွပ်ထားတဲ့ အဖြူရောင် ညအိပ်ဝတ်စုံကို ကြိုတင် ဝယ်ယူထားခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီဝတ်စုံကို ကျွန်မ သူ့ကိုယ်ပေါ် စွပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်။ သူ့နာပြုဆရာမက ကျွန်မကိုပြောပြတယ်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်က ဝတ်စား

m.g.y.o.e.com

ပြင်ဆင်တဲ့ကိစ္စကို တာဝန်ယူ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ခေါင်းရင်းစားပွဲရဲ့ အံ့ဆွဲထဲကနေ ကားစင်တင်ထားတဲ့ ခရစ်တော်ရဲ့ ရုပ်တုကိုယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ပေးဦးမယ် တဲ့။ ဒါပေမယ့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့ ကြေးလက်တံတွေရဲ့ ဝက်အူ နှစ်လုံးက ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီဝက်အူတွေကို သူ့နာပြုဆရာမက ဘယ်နားသွား ရှာရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ ခရစ်တော် ရုပ်တုကို အရှိအတိုင်းပဲ သူ့နဲ့အတူ ထားထားချင်တာ။ ဘီးတပ်စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်မ တစ်နေ့က ယူလာခဲ့တဲ့ ဖိုစစ်ဖီးယား ၂ ပန်းစည်းတစ်စည်း ရှိနေတယ်။ သူ့နာပြုဆရာမ က ကျွန်မကို စီမံဌာနဆီ ချက်ချင်းသွားဖို့ အကြံပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မအမေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းတွေကို သူတို့က စာရင်းပြုစုပေးထားတာလေ။ တကယ်တော့ သူ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းက ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝတ်စုံတစ်စုံရယ်၊ နွေဝတ်ရှူးဖိနပ် အပြာတစ်ရန်ရယ်၊ လျှပ်စစ်အမွှေးရိတ်စက်တစ်ခုရယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘေးကပ် လျက်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ဟစ်အော်နေတယ်။ သူက ဒီရောက်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ လူတွေက သူ့ရဲ့အော် ညည်းသံနဲ့ အသားကျ နေကြပြီနေမှာ။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးက ဒီလောက် တောင် ဆိုးရွားနေတာကိုပဲ သူတ အခုထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အမေ ကတော့ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

စီမံဌာနကို ရောက်တော့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးလာတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ “ကျွန်မအမေက ဒီမနက်ပဲ ဆုံးပါး သွားတယ်။” သူက တစ်ချက်ကလေးတောင် အံ့ဩရိပ်မပြဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ ကျွန်မကို မေးတယ်။ “ဆေးရုံထဲမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နာတာရှည်ဆောင်မှာလား။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ။” အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းက စားပွဲပေါ်ကနေ ဇယားတစ်ခုကို ယူကြည့်ပြီး အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်တယ်။ သူ သိသွားပြီ။ နောက်တော့ သူက ကျွန်မ အမေရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲကို ရှာလာပြီး ကျွန်မကို အမေအကြောင်း မေးခွန်းတချို့ မေးနေတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ မွေးရပ်မြေတို့၊ နာတာရှည်ဆောင်ကို မရောက်ခင်က သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး နေရပ်လိပ်စာတို့။ အဲဒီအချက်အလက်တွေ အားလုံးက မှတ်တမ်း ဖိုင်တွဲထဲမှာ ရှိနှင့်နေပြီးသားပါ။

ကျွန်မအမေရဲ့ အခန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းတွေကို ပလတ်စတစ် အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထုပ်ပြီး ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ် တင်ပေးထားတယ်။ သူ့နာပြုဆရာမက

mgyoe.com

ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို မကြာခဏ ဝတ်ဆင်တတ်ကြောင်း သတိရနေသေးတဲ့အတွက် သူ့ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်နေတယ်။ ဝန်ထမ်းကို ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးလိုက် တယ်။ ပန်းတွေကလွဲလို့ ကျန်အားလုံးကို ကုမ္ပဏီက တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ မွန်း တည့်ချိန်လောက် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းနဲ့အတူ ပေါ့ထိုင်ခိုင်းတစ်ခွက် သောက်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ အစာအိမ်က စတင်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲလာပြီ။

ညနေ ငါးနာရီလောက်မှာ ကျွန်မ ဆေးရုံကို ဖုန်းခေါ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ရင်ခွဲရုံမှာ ကျွန်မရဲ့ အမေကို လာကြည့်လို့ ရမလားလို့ မေးကြည့်တာ။ ဖုန်းလက်ခံတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ အချိန် နောက်ကျသွားပြီ။ ရင်ခွဲရုံက လေးနာရီခွဲမှာ ပိတ်တယ်တဲ့။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ထွက်လာပြီး ဆေးရုံနားက ကွတ်သစ်ထဲမှာ တနင်္လာနေ့ဖွင့်တဲ့ ပန်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အဖြူရောင်နှင်းပန်းကို လိုချင်တာ။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ရှင်က ကျွန်မကို တစ်မျိုးအကြံပေးတယ်။ နှင်းပန်းတွေက ကလေးတွေ အတွက် (မိန်းမငယ်လေးတွေအတွက် ဖြစ်ဖို့များတယ်) လောက်ပဲ သင့်လျော်သတဲ့။

ဈာပုံနအခမ်းအနားကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကျင်းပခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်မရဲ့သားနှစ်ယောက်၊ ခင်ပွန်းဟောင်းနဲ့အတူ ဆေးရုံကို ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိသွား ခဲ့တယ်။ ရင်ခွဲရုံဆီကို လမ်းညွှန်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မရှိလေတော့ ကျွန်မတို့ လမ်းတွေ မှားကုန်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ယာခင်းရဲ့ အစွန်တစ်ဖက်မှာ တည်ရှိနေတဲ့ ခပ်နိမ့်နိမ့် ကွန်ကရစ်အဆောက်အအုံကို တွေ့ရှိသွားတယ်။ အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ဖုန်းပြောနေတယ်။ သူက စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့ ကျွန်မ တို့ကို လက်ပြအချက်ပေးလို့။ အိမ်သာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ နံရံကို ကျောမိုထားတဲ့ ထိုင်ခုံတန်းမှာ ကျွန်မတို့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မ အမေ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ထည့်သယ်လာတဲ့ ပန်းပွင့်တွေပါတဲ့ သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းကို သူ့ရဲ့ရင်ခွဲထဲ ထည့်ပေးလိုက်ချင်သေးတယ်။ အဲခေါင်း မပိတ်ခင်မှာ အမေ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ခွင့်ပေးဖို့ အစီအစဉ် ရှိ မရှိဆိုတာကို ကျွန်မတို့ မသိဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ဘ ရာဇာရဲ့ လက်ထောက်က ဘေးကပ်လျက်အခန်းထဲကနေ ထွက်လာပြီး သူ့နောက် လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်မတို့ကို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အမေ့က

mgyoe.com

အခေါင်းထဲမှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ သူ့ခေါင်းက အနောက်ကို လှန်လို့။ သူ့လက်တွေက ခရစ်တော်ရဲ့ရုပ်တုပေါ်မှာ ထပ်တင်လို့။ ပိတ်ဖြူစကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီ။ ဇာနားကွပ်ထားတဲ့ ညအိပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ဖဲစောင်တစ်ထည်နဲ့ သူ့ရင်ဘတ်အထိရောက်အောင် လွှမ်းခြုံပေးထားတယ်။ အခေါင်းက အတော်ကျယ်တဲ့ ကွန်ကရစ် အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတာ။ မှုန်ပျံ့ အလင်းရောင်က ဘယ်ကနေ ဝင်လာနေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး။

ဝန်ထမ်းက ကျွန်မတို့ကို အချိန်စေ့ပြီလို့ အသိပေးပြီးနောက်မှာ ကျွန်မတို့ကို စကြိုလမ်းဆီ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကုမ္ပဏီက သူတို့တာဝန်ကို ကျေနပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထမ်းဆောင်ထားတယ်လို့ သက်သေပြချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ကျွန်မတို့ကို အမေ့ဆီခေါ်သွားခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မတို့ ကွက်သစ်ကိုဖြတ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုစင်တာရဲ့ဘေးမှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဝတ်ပြုကျောင်းကို ရောက်တဲ့အထိ ကားကို မောင်းနှင်လာခဲ့ကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်က မရောက်သေးဘူး ဆိုတော့ ဝတ်ပြုကျောင်းရဲ့အရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ ရပ်စောင့်နေကြရတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိတဲ့ စူပါမားကတ်ရဲ့ နံရံပေါ်မှာ 'ငွေကြေး၊ စားသုံးကုန်နဲ့ အစိုးရက လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုရဲ့ ထောက်တိုင်ကြီးသုံးခုပဲ' လို့ ကတ္တရာစေးနဲ့ ရေးခြစ်ထားတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်မတို့ဆီ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာတယ်။ သူက ဖော်ရွေတဲ့အသံနဲ့ "အဲဒါ ဒကာမကြီးရဲ့ အမေလား" လို့ ကျွန်မကို မေးလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့သားတွေကိုလည်း ဘယ်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေသလဲ၊ ဘယ်ဘာသာကို ယူထားတာလဲလို့ မေးမြန်းနေတယ်။

အနီရောင်ကတ္တီပါစနဲ့ အနားကွပ်ထားတဲ့ ခုတင်လွတ်လေးတစ်လုံးကို ကန်တော့စင်ရဲ့ အရှေ့က ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ချထားတယ်။ ခဏနေတော့ အခေါင်းပြင်သူတွေက ကျွန်မအမေရဲ့ အခေါင်းကို အဲဒီအပေါ်မှာ ထပ်တင်ထားလိုက်ကြတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး အော်ဂင်တီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ တရားဟောခန်းမထဲမှာ ကျွန်မတို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း ဘယ်သူမှ အမေ့ကိုမသိကြဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဓမ္မသီချင်းကို သီဆိုပြီး 'ထာဝရရှင်သန်ခြင်း' နဲ့ 'ကျွန်ုပ်တို့ နှမတော်၏ ရှင်သန်ထမြောက်ခြင်း'ကို ဟော်ကြားတော်မူတယ်။ ဒီအခမ်းအနားကို အဆုံးမရှိရှည်ကြာသွားပါစေလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အမေအတွက် ဒီထက်ပိုပြီး လုပ်ပေးချင်နေခဲ့မိတယ်။ ဒီထက်ပိုများတဲ့ ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲတွေ၊

m g y o e . G o m

ဒီထက်ပိုများတဲ့ ဓမ္မသီချင်းတွေနဲ့ပေါ့။ အော်ဂင်တီးလုံးက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည် မြည်ဟီးလာတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက အခေါင်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်လိုက်တယ်။

တရားပွဲပြီးလျှင် ပြီးချင်းမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်က နော်မွန်ဒီရဲ့ အိပ်တိုမြို့ကို ထွက်ခွာသွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဖေအုတ်ဂူ ရှိနေတယ်လေ။ အဖေရဲ့ နံဘေးမှာ အမေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြမလို့။ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့သားတွေကို တင်ပြီး ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် ခရီးနှင်လာခဲ့တယ်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ မိုးတွေ ရွာသွန်းလို့။ အပြင်ဘက်မှာ လေတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်လို့။ ကောင်လေးတွေက ဆုတောင်းပွဲအကြောင်း ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်နေကြတယ်။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံလေ။ နောက်ပြီး သူတို့က အဲဒီအခမ်းအနားအတွင်းမှာ ဘယ်လို ပြုမူနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာကို မသိကြဘူး။

အိပ်တိုရောက်တော့ သင်္ချိုင်းရဲ့ အဝင်ဝနားမှာ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး တန်းစီရပ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမတစ်ယောက်က အဝေးကနေ ကျွန်မ ကို လှမ်းအော်ပြောတယ်။ “ဆိုးလိုက်တဲ့ ရာသီဥတု၊ နိုဝင်ဘာလထဲ ရောက်နေ သလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။” ကျွန်မတို့ လျှောက်လာနေတာကို ကြည့်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး အဖေအုတ်ဂူရှိရာကို အတူတကွ လမ်းလျှောက်သွားကြတယ်။ အခု အဖေရဲ့အုတ်ဂူကို ဖွင့်ထားပြီးကြပြီ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အဝါရောင်မြေ ကမူလေးက ဘေးတစ်ဖက်မှာ ပုံပုံကလေး တည်ရှိနေတယ်။ အမေ့ရဲ့ အခေါင်းကို အရှေ့ကို သယ်လာကြတယ်။ ကျင်းထဲကိုချတဲ့အခါမှာ ကြိုးကိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျား ကြီးတွေက ကျွန်မကို အရှေ့တိုးလာဖို့ ပြောနေကြတယ်။ ကျင်းထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားတာကို မြင်နိုင်အောင်လို့တဲ့။ မိတာအနည်းငယ်အကွာမှာ ကျင်းတူး သမားက သူ့ရဲ့ ဂေါ်ပြားကို ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေတယ်။ သူက အသားအရေ နီကျင်ကျင်နဲ့ အပြာရောင် အပေါ်ရုံကုတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ဘယ်ရီကတ် ဦးထုပ်နဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့။ သူနဲ့ စကားစမြည်ပြောပြီး သူ့ကို ဖရန့်တစ်ရာလောက် ပေးလိုက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ သူက အရက်သောက်ပစ် လောက်တယ်လို့လည်း တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သူက ကျွန်မရဲ့အမေကို ပြုစုပေးတဲ့ နောက်ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်လား။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အမေ့ကို မြေဖို့ပေးနေရမှာလေ။ သူလည်း အဲဒီ အလုပ်ကို သဘောကျကောင်းပါရဲ့။

မပြန်ခင်မှာ တစ်ခုခုစားသွားဖို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ကျွန်မတို့ကို အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုနေကြတယ်။ ဈာပနပွဲအပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားဖို့ အန်တီလေး (အမေ့ရဲ့ညီမ) က ကျွန်မတို့အတွက် စီစဉ်ပေးထား တယ်။ ကျွန်မ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အမေ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ပေးနိုင် သေးတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားနေရတယ်။ ဟင်းတွေက တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလုပ်အကြောင်းနဲ့ ကလေးတွေအကြောင်းကို ပြောဆိုနေခဲ့ကြ တယ်။ ရံဖန်ရံခါ အမေ့အကြောင်းကိုလည်း ထည့်ပြောဖြစ်ကြတာပေါ့။ သူတို့က ကျွန်မကို ပြောတယ်။ “သူ ဒီလိုကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်နေသွားတော့ရော ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ” တဲ့။ အမေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲလို့ သူတို့ အားလုံးက မှတ်ယူထားကြတယ်။ အဲဒီစကား၊ အဲဒီလို အပိုင်ပြောနေတာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ညနေခင်းမှာ ကျွန်မ အိမ်ကို မောင်းပြန်လာခဲ့တယ်။ အရာအားလုံးက တကယ့်ကိုပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီကော။

နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲ ကျွန်မ ဝမ်းနည်း ငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။ အိပ်ရာက နိုးထလာပြီဆိုတာနဲ့ ပထမဆုံး တွေးမိလိုက် တာကတော့ အမေဆုံးပြီ ဆိုတာပါပဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမှာ ဟင်းချက်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ အဝတ်လျှော် စတဲ့ မလုပ်မဖြစ် အလုပ်တွေကလွဲလို့ တခြား ဘာကိုမှလုပ်လို့ မရ ခဲ့ဘူး။ တစ်ခါတလေကျရင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စလို့စရမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူး။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို အခွံသင်ဘာသင် လုပ်ပြီးသွားရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို တဒဂ်လောက် တွေးယူနေရတယ်။ အဲဒါတွေကို ဆေးကြောရမှာ မဟုတ် လား။ စာဖတ်ဖို့ဆိုတာကတော့ . . . ရှင်းနေတာပဲ၊ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်တာ။ တစ်နေ့ တော့ မြေအောက်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အမေ့ရဲ့ ခရီးဆောင် အိတ်ကို ထားထားတာ။ အဲဒီအထဲမှာ သူ့ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ နွေသုံး လက်ဆွဲအိတ်နဲ့ လည်စည်း ပဝါတချို့ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဟပြီနေတဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ရှေ့မှာ ကျွန်မ ကြက်သေသေ နေမိတယ်။ အဆိုးဆုံး အချိန်တွေကတော့ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး မြို့ထဲကို ကားမောင်း သွားတဲ့အခါမျိုး။ လက်ကိုင်ဘီးရဲ့ အနောက်မှာထိုင်ရင်း အတွေးတစ်ခုက ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ ဆောင့်ဝင်လာတတ်တယ်။ “ဒီကမ္ဘာလောကထဲမှာ သူ့ကို ဘယ်နေရာ မှာမှ အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။” ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး သလို ပုံမှန်အတိုင်း လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတဲ့ တခြားလူတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို

ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်။ ဘယ်အသားဆိုင်မှာ အသားဝယ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နေကြတဲ့ သူတို့ရဲ့ သေးနှုပ်တဲ့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း မျိုးကတောင် ကျွန်မကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီအခြေအနေက အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ လျော့ပါးသက်သာသွား တယ်။ ကျွန်မအဖို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေနိုင်တဲ့အချက်က ရာသီဥတုက အခုထိ အေးမြပြီး မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေတုန်းပဲ။ အမေမဆုံးခင် လဆန်းပိုင်းတုန်းကလို့ပဲပေါ့။ သူ့အတွက် ဟိုဟာဒီဟာလုပ်ပေးဖို့ 'မလိုအပ်သေးဘူး' ဒါမှမဟုတ် 'မလိုတော့ဘူး' လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ယုံကြည်နေခဲ့မိတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်နေတာမျိုး ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ 'ဒီနွေဦးကို သူ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး' ဆိုတဲ့အတွေးက လူကို လစ်ဟာသွားစေခဲ့တယ်။ (အခုမှ နေ့စဉ်သုံးစကား တွေရဲ့ စွမ်းအားကို ကျွန်မ အပြည့်အဝ ခံစားလာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဆိုရိုးစကားတွေတောင် ပါကောင်း ပါနိုင်တာပေါ့)

မနက်ဖြန်ဆိုရင် အမေ့ကို မြေချခဲ့တာ သုံးပတ်ပြည့်ပြီ။ စာရွက်အလွတ် တစ်ရွက်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် စရေးသလို (တစ်ယောက်ယောက်ဆီ စာတစ်စောင်ရေးသလို မဟုတ်ဘူး) 'ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားပြီ' လို့ ရေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထိတ်လန့်မှုကို မနေ့ကတင်မှ ကျွန်မ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တာ။ သူ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်မ ကြည့်ရဲလာခဲ့ပြီ။ အဲဒီထဲက တစ်ပုံက စိန်းမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ပုံ။ ဒူးနှစ်ဖက်တုပ်လို့။ အဲဒါက အဖြူအမဲပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဆံပင်နီနီ တွေ၊ သူ့ရဲ့ အနက်ရောင် ကုလားအုတ်မွေးဝတ်ရုံထက်မှာ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတဲ့ လင်းရောင်ခြည်တွေကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မြင်နေရသလိုပဲ။

အမေ့ရဲ့အကြောင်းကို ဆက်ရေးရလိမ့်မယ်။ သူ့က ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသော အရေးအကြီးဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ဒီမန်းရှား ရောဂါကို ခံစားနေခဲ့ရတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုထိ စောင့်နေလိုက်တာ ပိုကောင်းမလား မသိဘူး။ သူ နာမကျန်းဖြစ်တာ၊ သေဆုံးသွားတာတွေက ကျွန်မဘဝရဲ့ အတိတ်အဖြစ်အပျက်တွေ (ဥပမာ ကျွန်မ အဖေ ဆုံးတာ၊ ခင်ပွန်းနဲ့ လမ်းခွဲတာ) နဲ့ ရက်ရှယ်ရောစပ်သွားတဲ့အထိ စောင့်လိုက် ရမှာ။ ဒါမှ မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစတွေကို အလွယ်တကူ ဝေဖန်သုံးသပ်ဖို့ အကွာ အဝေးတစ်ခု ရလာနိုင်မှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ ဒီစာမှ မရေးရင်လည်း တခြား ဘာအလုပ်ကိုမှ လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး။

အမေအကြောင်းကို ရေးမယ် ဆိုပေမယ့်လည်း လွယ်လှတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းက ပြောချင်စရာ ဘာဇာတ်လမ်းမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက အဲဒီမှာပဲ အစဉ်အမြဲ ရှိနေခဲ့တာ။ သူ့အကြောင်းကို ပြောတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အချိန်ကာလ မဲတဲ့ ရုပ်ပုံတစ်ပုံထဲမှာ အသေထိုင်ထားဖို့ပဲ။ ‘သူက မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းလို လူမျိုး’၊ ‘သူက ဘာအလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် ဟော့ဟော့ဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမ မျိုး’။ ပြီးတော့ သူ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကြုံရာကျပန်းလောက်ပဲ ပြန်ဖော်ကြည့်နိုင်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တွေ့ရှိလိုက်ရတဲ့ အမျိုးသမီးက ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲက အမျိုးသမီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေအတွင်းမှာ ကျွန်မ မြင်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေထဲက ပြန်လည်အသက်ဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပဲ တူနေ တယ်။ သူ့မှာ တိကျသေချာတဲ့ အသက်အပိုင်းအခြားရယ်လို့ မရှိဘူး။ သည်းထိတ် ရင်ဖို့ ဇာတ်ကားတွေထဲမှာလို မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ သူ ရှင်သန်နေရတယ်။ သူ့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဘဝကိုလည်း ကျွန်မ ဖမ်းဆုပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဆက်နွယ်မှုမရှိဘဲ သီးခြားရပ်တည်နေတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့။ နော်မွန်ဒီ မြို့လေးတစ်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့သူ၊ ပါရီမြို့စွန် ဆေးရုံတစ်ရုံရဲ့ သက်ကြီးစောင့်ရှောက်ရေးဌာနမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့သူ။ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒက မိသားစုနဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒဏ္ဍာရီနဲ့ သမိုင်းဖြစ်စဉ်တို့ရဲ့ ဆုံမှတ်ကို တိကျနိုင်သမျှ တိကျ သေချာအောင် ရေးမှတ်ထားချင်တာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးက သဘာဝအားဖြင့် စာပေသဘောဆန်တယ်။ စကားလုံးတွေနဲ့သာ ဖော်ဆောင်နိုင်တဲ့ အမှန်တရားတစ်ခု၊ အမေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဲဒီအမှန်တရားကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ (ဇာတ်ပုံတွေ၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစ၊ ပြီးတော့ မိသားစုဝင်တွေရဲ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းတွေနဲ့တောင် အဲဒီအမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။) ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ အထိုက်အလျောက်အားဖြင့် ဒီစာကို အနုစာပေ အောက် တစ်ဆင့်နှိမ့်ထားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။

အိဗဲတိုမြို့က ဟူးအွန်? မြို့နဲ့ လယ်ဟာ့ဗ် မြို့ အကြားမှာရှိတဲ့ လေထန်တဲ့ ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်က အေးမြတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ပါ။ ၂၀ ရာစု အစောပိုင်းတုန်းကတော့ အရေးပါတဲ့ ရုံးစိုက်ရာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ပြီး စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံတဲ့ ဒေသတွင်း

mgyoe.com

ကုန်သွယ်ရေးမြို့လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်စုရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့အဘိုး (ယာခင်းတစ်ခင်းရဲ့ လှည်းမောင်းသမား) နဲ့ ကျွန်မရဲ့အဘွား (ရက်ကန်းသည်) တို့က လက်ထပ်ကြပြီး နှစ်အနည်းငယ် အကြာမှာ အိတ်တို့ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မြို့နဲ့ ၃ ကီလိုမီတာအကွာမှာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာကနေ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတာ။ သူတို့က မြို့ဆင်ခြေဖူးမှာရှိတဲ့ ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုမှာ တစ်ထပ်အိမ်လေးတစ်လုံးပါတဲ့ ခြံဝင်းတစ်ဝင်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အိမ်က သံလမ်းနဲ့ လှမ်းတယ်။ ဘူတာရုံနားမှာရှိတဲ့ နောက်ဆုံး ကဖေးဆိုင်နဲ့ ပထမဆုံး မုန့်ညင်းခင်းရဲ့ ကြားတစ်နေရာမှာ တည်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အမေကို ၁၉၀၆ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ သားသမီးခြောက်ယောက်ထဲမှာ စတုတ္ထမြောက်ပေါ့။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ သူများတွေကို ပြောပြတတ်တယ်။ “ကျွန်မက တောမှာမွေးတာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့ထဲက သားသမီးလေးယောက်က တစ်သက်လုံး မြို့ကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့ဖူးဘူး။ အမေဆိုရင်လည်း အိတ်တို့မှာပဲ သူ့အသက်ရဲ့ လေးပုံပုံ သုံးပုံကို ကုန်ဆုံးသွားစေခဲ့တယ်။ သူတို့တွေက မြို့လယ်ခေါင်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ဖူးကြတယ် ဆိုပေမယ့် အဲဒီမှာတော့ တစ်ခါမှ မနေဖူးခဲ့ဘူး။ သူတို့က ‘မြို့ထဲဝင်’ ပြီး ဘုရားကျောင်းတက်တာ၊ အသားငါးဝယ်တာနဲ့ စာပို့တာတွေ လုပ်တတ်ကြတယ်။ အခု ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မတစ်ယောက်က မြို့လယ်ခေါင်မှာရှိတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ နေနေတယ်။ အဲဒီတိုက်ခန်းက ကုန်တင်ကားတွေ နေ့ညမပြတ် ဥဒဟိုသွားလာနေတဲ့ N15 အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိတယ်။ သူက သူ့ကြောင်ကို အပြင်မထွက်အောင်၊ အပြင်မှာ ကားနင်းမခံရအောင် အိပ်ဆေးတွေ ပုံမှန် ကျွေးနေရတယ်။ အမေရဲ့ ငယ်ဘဝကို ရှင်သန်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့နေရာက အခုဆိုရင် လူကုထံတွေ နေတဲ့နေရာ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီမှာက ရှေးဟောင်းတိုက်အိမ်တွေနဲ့ အထူး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ရှိနေတာကိုး။

ကျွန်မရဲ့အဘွားက သူ့သားသမီးတွေကို အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းပြီး လိုအပ်လာရင် ရိုက်နှက် ဆုံးမတတ်တယ်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သူ ထုတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာအောင် လုပ်ဆောင်တတ်တယ်။ သူက အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်းဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး၊ ပြီးတော့ ပေါင်းရသင်းရလည်း ခက်သေးတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အပန်းဖြေမှုက အခန်းဆက်ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရှုခြင်းပဲ။ သူက စာကိုလည်း ကောင်းကောင်းရေးတတ်တယ်။ သူတို့ခရိုင်မှာ

အတော်ဆုံးကျောင်းသားအနေနဲ့ ကျောင်းအောင်လက်မှတ်ကို ရထားခဲ့တာဆိုတော့ ကျောင်းဆရာမတောင် ဝင်လုပ်လို့ ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မိဘတွေက သူ့ကို ရွာက နေ မခွဲခွာစေချင်တာကြောင့် သူ့ကို လုပ်ခွင့်မပြုခဲ့ကြဘူး။ မိသားစုကို ခွဲခွာခြင်းဆိုတာ က ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းရဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာလို့ အစဉ်သဖြင့် မှတ်ယူထားကြတယ်။ (နော်မွန် ဒေသီယစကားမှာ ambition - ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဝေးကွာခြင်း ဒုက္ခလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ခွေးတစ်ကောင်က သူ့ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒကြောင့် သေသွား နိုင်တယ်။) ဒီအကြောင်းအရာကို (သူ့အသက် ၁၁ နှစ် အရောက်မှာမှ အဆုံးသတ် သွားတယ်) နားလည်နိုင်ဖို့ ဆိုရင် 'ဟိုးအရင်တုန်းက' ဆိုတဲ့ စကားစုနဲ့ အစပြုထားတဲ့ စာကြောင်းတွေ အားလုံးကို အမှတ်ရနေမှဖြစ်မယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီနေ့ခေတ်လို လူတွေက ကျောင်းသွားတက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးအရင်တုန်းက မိဘတွေရဲ့ စကားကို သားသမီးတွေက တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြရတယ်။ စသဖြင့်ပေါ့။

သူက အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရာမှာ အင်မတန်မှ တော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင် သူက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရှိမနေတာတောင် သူ့မိသားစုကို ကျွေးမွေးထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဝတ်ပြုကျောင်းမှာ ကလေးတွေ တန်းစီနေကြတဲ့အခါ သူတို့တွေရဲ့ အဝတ်အစားတွေက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အပေါက်အပြို အစွန်းအထင်း ရယ်လို့ တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ မွဲပြာကျနေတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကို မခံစားရစေဘဲ မိသားစုဝင်တွေကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်နိုင်အောင် စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ သူက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီက ကော်လာနဲ့ လက်အနားဖတ်တွေကို တစ်ဖက် လှန်ချုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် အင်္ကျီတွေရဲ့ သက်တမ်းကို နှစ်ဆပိုခံအောင် လုပ်ပေးနိုင် ခဲ့တယ်။ သူက ဘယ်အရာကိုမဆို လွင့်မပစ်ဘဲ သိမ်းထားတတ်သေးတယ်။ အောက်နဲ့ ထွက်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ၊ နို့မြှေးတွေကို သိမ်းထားပြီး ကိတ်မုန့်ဖုတ် တတ်တယ်။ ပြာတွေကို သိမ်းပြီး လျှော်ဖွပ်တဲ့နေရာမှာ သုံးတတ်တယ်။ မီးဖိုရဲ့ မီးကြွင်းမီးကျန်ကို သုံးပြီး ဆီးသီးနဲ့ ပန်းကန်ဆေးအဝတ်ဖတ်တွေကို အခြောက်ခံ တတ်တယ်။ နံနက်ခင်းတုန်းက မျက်နှာသစ်ထားတဲ့ ရေတွေကို ကျန်တစ်နေ့လုံးမှာ လက်ဆေးဖို့ အတွက် သိမ်းထားတတ်တယ်။ အိမ်ရှင်မတွေ တတ်သင့်တတ်အပ်တဲ့ ချွေတာနည်း နိဿရည်း မှန်သမျှကို သူက တတ်မြောက်ထားတယ်။ အဲဒီအသိပညာ က (ရာစုနှစ် ပေါင်းများစွာ မိခင်ဆီကနေ သမီးဆီကို လက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့တာ) ကျွန်မတို့မျိုးဆက်ကို ရောက်တော့ တစ်ခန်းရပ်သွားပါရော။ ကျွန်မက ထိန်းသိမ်းသူ အဆင့်မျှပဲ။

ကျွန်မရဲ့အဘိုးက သန်မာထွားကျင်းတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ အသက် ၅၅ နှစ်မှာ နှလုံးဖောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေက ၁၃ နှစ်အရွယ်။ သူက သူ့အဖေကို အတော်လေး ချစ်တာ။ အဖိုးဆုံးပြီးနောက်မှာ အဖွားရဲ့ စိတ်သဘောထားက ပိုပြီး ခက်ထန်မာကြောလာတယ်။ ပြီးတော့ သူက လူတကာကို သံသယဝင်နေတော့တာပဲ။ (သူ့ခံမှာ အနိဋ္ဌာရုံတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံနေခဲ့ရတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေဆိုရင် ထောင်ကျမယ်တို့၊ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ငိုက်ကြီးမယ်တို့။) ရက်ကန်းလုပ်ငန်းကလည်း နိဋ္ဌိတံသွားတော့ သူ့ခံမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်ပေးတဲ့ ခဝါသည်အလုပ်၊ ရုံးတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အသက်ဆက်နေခဲ့ရတယ်။

သူ့ဘဝရဲ့ နိဂုံးပိုင်းကိုရောက်တော့ သူက သူ့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးနဲ့ သူ့သားမက်တို့ဆီမှာ ပြောင်းနေခဲ့တယ်။ သူတို့က သံလမ်းဘေးက လျှပ်စစ်မီးမရှိတဲ့ အိမ်စုတ်လေးတစ်လုံးမှာ နေထိုင်ကြတာ။ ဟိုးတစ်ချိန်ကဆိုရင် အဲဒီအိမ်က ဘေးနားမှာရှိတဲ့ စက်ရုံတစ်ရုံရဲ့ စားသောက်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ အမေက တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး အဘွားကို လာတွေ့တတ်တယ်။ သူက ပုပုဝဝ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ မွေးရာပါ ခြေတစ်ဖက်တိုနေတယ်ဆိုပေမယ့် ထူးထူးခြားခြားကို ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတယ်။ သူက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေပဲ ဖတ်နေတတ်ပြီး စကားပြောနည်းတယ်။ ပြောရင်လည်း တုံးတိတိနဲ့။ သူက ဘရန်ဒီကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်သုံးလေ့ရှိတယ်။ သောက်ရင်လည်း ခွက်ထဲကို ကော်ဖီ အရင်ထည့်ပြီး နောက်မှ ဘရန်ဒီကို ရောတာ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်တယ်။

ကျွန်မအမေရဲ့ ငယ်ဘဝ အနှစ်ချုပ်က -

သူ့ပါးစပ်က ဆိတ်ပါးစပ်လိုပဲ ဘယ်တော့မှ အာသာပြေတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကနေ ပြန်တော့ အပြန်လမ်းမှာတင် ဝယ်လာတဲ့ ပေါင်မုန့် အတော်များများကို အငမ်းမရ စားမျှပစ်တတ်တယ်။ “အသက် ၂၅ နှစ်အထိပဲ။ ပင်လယ်တစ်စင်းလုံးနဲ့ အဲဒီအထဲက ငါးတွေအကုန်လုံးကို မျှချပစ်လိုက်လို့ရတယ်” ကလေးခြောက်ယောက်စလုံးက အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ စုပြုံပြီး နေကြရတယ်။ ခုတင်တစ်လုံးအထက်မှာ သူ့ရဲ့ညီအစ်မတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အတူအိပ်ရတယ်။ အိပ်မက်ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်ပြီဆိုရင် သူ့ကို ခြံဝင်းထဲမှာ ရပ်နေလျက်နဲ့ တွေ့နေရတတ်တယ်။ မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်နေပြီး လူကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်ပျော်လို့။

အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဖိနပ်တွေက အစ်မကနေ ညီမဆီကို လက်ဆင့်ကမ်း သွားကြတယ်။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် အဝတ်ရုပ်တစ်ရုပ်စီ ရလေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့ရဲ့သွားတွေကတော့ ပန်းသီးဖျော်ရည်ကြောင့် ပိုးတွေစားလို့။

ဒါပေမယ့် သူတို့က ယာလုပ်ရာမှာသုံးတဲ့ မြင်းရဲ့ ကျောပေါ်တက်ခွဲပြီး လေညှင်းခံထွက်လို့ ရတယ်။ ၁၉၁၆ ခုရဲ့ အထူးချမ်းအေးတဲ့ ဆောင်းဥတုမှာ ရွာတွင်းရေကန်က ရေခဲသွားတာကြောင့် သူတို့ အဲဒီအပေါ်မှာ ရေခဲလျှောစီးကြတယ်။ သူတို့တွေက တူတူပုန်းတမ်းရော၊ ကြီးခုန်တမ်းရော ကစားခဲ့ကြတယ်။ ပုဂ္ဂလိကျောင်း မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားတက်နေကြတဲ့ 'ဂုဏ်မြင့်သူလေးတွေ'ကို ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်တာမျိုး၊ နောက်ပြီး အမြင်ကပ်ရင် ဒေသခံတွေရဲ့ခလေ့အတိုင်း ပြုမူတာမျိုး (လူတွေ ဆွဲလှည့်ပစ်တာတို့၊ သူတို့ရဲ့ အောက်ပိုင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက် ပစ်တာတို့) တွေ လုပ်နိုင်ကြတယ်။

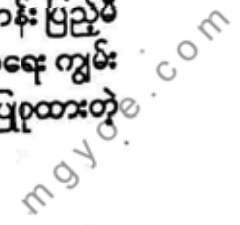
တောရွာသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက် လုံးကို အိမ်ပြင်မှာပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့တာ များတယ်။ သူက ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် လို့ အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ ဥပမာ ထင်းခွဲတာ၊ ပန်းသီးကြွေအောင် အပင်ကို တွန်းလှုပ် တာ၊ ပြီးတော့ ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့ ကြက်မရဲ့လည်မျိုကို လှီးဖြတ်ပြီး သတ်တာ။ ဒါပေမယ့် ခြားနားချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ 'ဟိုနေရာ' ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိကိုင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။

ရပ်ကွက်ထဲက မူလတန်းကျောင်းမှာ စာသင်ခဲ့ရပေမယ့် ယာတောထဲမှာ အကူလိုရင် ဒါမှမဟုတ် သူ့အစ်ကို/အစ်မ တစ်ယောက်ယောက်က နေမကောင်း ဖြစ်နေရင် သူ ကျောင်းတက်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကာလတွေကို သူ အများ ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျောင်းဆရာမတွေက သူတို့ မိန်းကလေးတွေကို လိမ္မာ ယဉ်ကျေးဖို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေဖို့ ဆုံးမတတ်တာကိုပဲ သတိရတော့တယ်။ သူတို့က ကလေးတွေရဲ့ ကော်လာတွေ၊ လက်သည်းခြေသည်းတွေကို စစ်ဆေးတတ်တယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ရှူးဖိနပ်တွေကို ချွတ်ခိုင်းတတ်တယ် (ကလေးတွေက ဘယ်ဟာကို ဆေးကြောရကောင်းမှန်းတောင် သိကြတာ မဟုတ်ဘူး)။ အမေက ကျောင်းကို သွားလို့သာ သွားနေရတာ။ တစိုးတစိလေးတောင် စိတ်အားတက်ကြွမှုကို မခံစား ခဲ့ရဘူး။ အဲဒီခေတ်အခါက ကလေးတွေကို ဘယ်သူကမှ 'အတင်းအကျပ်' ကျောင်း

သွားခိုင်းတာမျိုး မရှိဘူး။ အားလုံးက ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဆန္ဒအရပဲ။ လူကြီးမိဘတွေက ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့တယ်ဆိုတာကလည်း အရွယ်မရောက်သေးလို့၊ ခိုင်းစားလို့ မရသေးလို့သာ ပို့ထားကြတာမျိုး။ ဒီတော့ တက်ချင်တက်မတက်ချင်နေပဲ။ ဘယ်မိဘကမှ ပြစ်တင်ဆုံးမ မနေကြဘူး။ အနေသာကြီး။ ဒါပေမယ့် ဘုရားကျောင်းတော့ မတက်လို့ မရဘူး။ ဘုရားကျောင်းထဲ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ရပ်နေရတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ လှပတင့်တယ်မှု၊ စိတ်ဓာတ်ယုံကြည်ခိုင်မာမှု (ဇာပန်းထိုး အပေါ်ဝတ်ရုံ၊ စပျစ်ရည်ထည့် ရွှေဖလား၊ ဓမ္မတေး) ကို မျှဝေခံစားနေရတာကြောင့် 'ခွေးတွေလို နေနေရတာ' မဟုတ်ဘူးလို့ ခံစားရစေတယ်။ အမေရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေမှာ သူက ဘာသာရေးကို အတော်လေး လိုက်စားခဲ့တယ်။ အမေ အဖြေကျမ်းကိုလည်း သူက စိတ်လိုလက်ရ လေ့လာသင်ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဖြေအားလုံးကို အာဂုံဆောင်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ (နောက်ပိုင်းကျတော့ သူက ဆုတောင်းစာတွေကို အားတက်သရော၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွတ်ဆိုနေတတ်ပြန်တယ်။ အားလုံးကို သူ နားလည်ပြီးသားလို့ သက်သေပြချင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ)

အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်ခွဲရောက်တော့ သူက ပျော်တာလည်းမဟုတ်၊ မပျော်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီခေတ်ကာလတုန်းက ထုံးစံလိုဖြစ်နေတာပေါ့။^၉ နောက်တော့ မာဂျရင်းစက်ရုံတစ်ရုံမှာ သူ အလုပ်ရတယ်။ အဲဒီမှာက အမြဲတမ်း အေးခဲစိုစွတ်နေတာဆိုတော့ သူ့ရဲ့ လက်စိုစိုတွေက တံဆောင်းတွင်းလုံးမှာ ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ မာဂျရင်းကို သူ ကြည့်ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့အတွက် 'ဆယ်ကျော်သက်အိပ်မက်' ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ စနေနေ့ ညနေခင်း ရောက်အလာကို အကြာကြီး စောင့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာကမှ သူ့ကို ရင်ခုန်အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

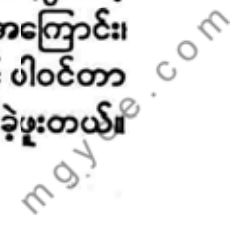
၉။ အဲဒါကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါလို့ ပြောရင် မှားယွင်းသွားလိမ့်မယ်။ ၁၉၈၆ ခု၊ ဇွန်လ၊ ၁၇ ရက်နေ့ထုတ် ပြင်သစ်သတင်းစာ Le Monde ထဲမှပါတဲ့ Haute-Normandie ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးထဲမှာ အမေရဲ့ မွေးရပ်မြေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ပညာရေးစံနှုန်းတွေ နိမ့်ကျနေတဲ့ ဒဏ်ကို အခုထိ ခံစားနေရတုန်းပဲ။ ...ကျောင်းပညာရေးက အတော်လေးကို နိမ့်ကျနေဆဲပဲ။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းမှာ အတန်းပညာ မပြီးဆုံးဘဲ လူငယ် ၇၀၀၀ လောက် ကျောင်းထွက်ကုန်ကြတယ်။ 'အပယ်ခံအတန်းတွေ' ထဲကနေ ဆင်းသက်လာကြတဲ့ အဲဒီလူငယ်တွေအနေနဲ့ အဆင့်အတန်း ပြည့်မီတဲ့ တခြားသင်တန်းတွေကိုလည်း ဆက်လက်သင်ယူခွင့် မရကြတော့ဘူး။ ပညာရေး ကျွမ်းကျင်သူတွေရဲ့ အဆိုအရ သူတို့ထဲက တစ်ဝက်လောက်က သူတို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြုထားတဲ့ စာအုပ်ရဲ့ စာနှစ်မျက်နှာကိုတောင် မနားလည်နိုင်ကြဘူးတဲ့။ (စာရေးသူ)

အဲဒီနေ့မှာ တစ်ပတ်စာ လုပ်အားခ ထုတ်ရမယ်လေ။ ပြီးရင် သူ့အမေကို ပိုက်ဆံ အပ်မယ်။ ဒါပဲ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွက် ချန်ထားတာဆိုလို့ ပေါင်ဒါဝယ်ဖို့ရယ်၊ L'Echo de la Mode^{၁၀} မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဝယ်ဖို့ရယ်၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေရယ်၊ အမုန်း တရားတွေရယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အလုပ်သမားခေါင်းရဲ့ လည်စည်းပဝါက စက် တစ်လုံးကြားထဲကို ညပ်ဝင်သွားတယ်။ သူ့ကို ကူကယ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့ဟာသူ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ပဲ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေက သူ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေခဲ့တာ။ အမေလို သူ့စိမ်းဆန်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးသာ မခံစားဖူးခဲ့ရင် ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

နှစ်ဆယ်ရာစုရဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ပွင့်လန်းလာမှုနဲ့အတူ အဲဒီဒေသမှာ ကြိုးစက်ရုံသစ်တစ်ရုံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒေသခံလူငယ်တွေအားလုံး အဲဒီကို ရောက်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ အမေကလည်း သူ့ညီအစ်မ၊ မောင်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီစက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လိုက်ကြတယ်။ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေသွားစေဖို့ အတွက် ကျွန်မရဲ့အဖွားက စက်ရုံနဲ့ မီတာတစ်ရာပဲဝေးတဲ့ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးဆီ ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ အဘွားနဲ့ အမေတို့ ညီအစ်မတတွေက ညနေဆိုရင် အဲဒီစက်ရုံမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြရတယ်။ အမေက သန့်ရှင်းပြီး ခြောက်သွေ့တဲ့ အဲဒီအလုပ်ခန်းတွေကို သဘောကျတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ စကားတပြောပြော၊ ရယ် ရယ်မောမောနဲ့ အလုပ်လုပ်နေလို့ ရတယ်။ သူက သူ့အလုပ်ကို ဂုဏ်ယူနေခဲ့တယ်။ စက်ရုံကြီးတစ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရတာက အရိုင်းအစိုင်းတွေ (နွားတွေရဲ့ အနောက်မှာ ကုန်းရုန်းပြီး လုပ်နေကြရတဲ့ တောသူမတွေ) နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် သိက္ခာမြင့်မားတယ်လို့ ခံစားရစေတယ်။ ကျွန်တွေ (သခင်တွေကို 'ဖင်လျက်ပေး' နေရတဲ့ အိမ်စေတွေ) နဲ့ နှိုင်းစာရင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတယ်လို့ ခံစားရစေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ အားလုံးက သူ့ရဲ့ ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေဆဲ စိတ်ကူးအိပ်မက်နဲ့တော့ တခြားစီ ဖြစ်နေ တုန်းပဲ။ သူက ဈေးဆိုင် အရောင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။

၁၀။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှစ်ခုအတွင်းမှာ အကျော်ကြားဆုံးသော အမျိုးသမီး အပတ်စဉ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်တယ်။ ၁၈၈၃ ပြည့်နှစ်မှာ Le Petit Journal de la Mode နာမည်နဲ့ စတင်ဖြန့်ချိပြီး နောက်ပိုင်းမှာ Le Petit Echo de la Mode အဖြစ် နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ L'Echo de la Mode လို့ပဲ လူသိများလာခဲ့တယ်။ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ထွက်တဲ့ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖက်ရှင်အကြောင်း၊ အလှပြင်နည်းအကြောင်း၊ ဇာထိုးပန်းထိုးအကြောင်း၊ ဟင်းချက်နည်းအကြောင်းနဲ့ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးနည်းအကြောင်းတွေ စုံစုံလင်လင် ပါဝင်တာ ကြောင့် အမျိုးသမီးထုအကြားမှာ လူကြိုက်များတဲ့ စာစောင်တစ်စောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ၁၉၅၅ ခု အရောက်မှာတော့ စာစောင်ရပ်ဆိုင်းသွားတယ်။

သားသမီးများတဲ့ မိသားစုကြီးတွေမှာလိုပဲ အမေရဲ့ မိသားစုကလည်း သီးသန့်မျိုးနွယ်စုတစ်စုလို ဖြစ်နေတယ်။ အဘွားနဲ့ သူ့သားသမီးတွေက လူတွေ ကြားထဲမှာ တထေရာတည်း ပြုမူကျင့်ကြံတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တောမကျ မြို့မကျ၊ တောင်သူလိုလို မြို့သားလိုလို ဘဝမျိုး နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဆိုလိုတာက သူတို့ကို မြင်တာနဲ့ D... မိသားစုဝင်တွေလို လူတွေက တန်းသိကြတယ်။ ဘယ်လို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က အမြဲတမ်း အာကျယ်အာကျယ်နဲ့ စကားပြော တတ်ကြတယ်။ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေရောပဲ။ မျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူး ကြွကြွနေတတ်တဲ့ စရိုက်သဘာဝမျိုး ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့တွေက ဆတ်ဆတ်ထိ မခံကြဘူး။ ထစ်ကနဲဆိုရင် လက်ပါတတ်ကြသူတွေ။ သူတို့ရဲ့ အတွေးအထင်ကို မဖုံးမကွယ်စတမ်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ဟော့ဟော့ဒိုင်းဒိုင်း ပြောချတတ်ကြတယ်။ အထူးအားဖြင့် သူတို့က သူတို့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်အတွက် အမြဲ ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူး။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူတို့ထက် သာလွန်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ထက် ပိုပြီး သတ္တိရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ဖို့ရာ သူတို့အတွက် ခက်ခဲနေကြတယ်။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူတို့လို လူတန်းစားတွေရဲ့ အကန့်အသတ်တွေကို မျက်ကွယ်ပြုမိပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ 'အကောင်' တွေလို့ အထင်ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူတို့က ဘယ်အရာကိုမဆို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ လုပ်နေတတ်တော့တယ်။ အလုပ်၊ အစားအစာ၊ မျက်ရည်ထွက်ကျတဲ့အထိ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောတာမျိုး။ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အခုလို ကြေညာတတ်ပြန်ရော။ “ရေဖလားထဲမှာပဲ သွားစိမ်နေလိုက်ချင်တော့တယ်”

သူတို့တွေ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်မအမေက စိတ်ဓာတ် အပြင်းထန်ဆုံးနဲ့ မာနအကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ အောက်တန်းစား အဆင့်ကို ရောက်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူက အဲဒါကို မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေ တဲ့အပြင် အဲဒီအချက်ကို အခြေခံပြီး အကဲဖြတ်ဝေဖန်မှုမျိုး လုပ်လာရင်လည်း နည်းနည်းလေးမှ ငြိမ်ခံတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူဌေးတွေအကြောင်းရောက်ရင် သူ့အမြဲ ပြောတတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ “ငါတို့က သူတို့ထက် အများကြီးသာ တယ်” တဲ့။ အမေက အတော်အသင့် ကျန်းမာပြီး ရွှေရောင်ဆံပင် မျက်ဆန်နက်နဲ့ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ပါ။ “သူတို့ ငါ့လို ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေရမှာ” လို့လည်း ပြောတတ်သေးတယ်။ သူက ဘာမြင်မြင် ကောက်ဖတ်လိုက်တာပဲ။ သီချင်းအသစ်ဆို လည်း ကောက်ဆိုလိုက်တာပဲ။ အလှပြင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကို ဒါမှ

မဟုတ် ကဇာတ်ရုံကို (Rogerla Honte နဲ့ Le-Maitre de Forges ကို ကြည့်ဖို့) သွားလိုက်တာပဲ။ ပျော်ဖို့ပါးဖို့ ဆိုရင်တော့ အမြဲတမ်း ရယ်ဒီ။

ဒါပေမယ့် အမေတို့ခေတ်အခါ နယ်မြို့သေးသေးလေးတစ်မြို့မှာ လူတွေ ရဲ့ အဓိကစိတ်ဝင်စားမှုက ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့အကြောင်းကို အတွင်းကျကျ သိနိုင်သမျှ သိအောင် လေ့လာမှတ်သားကြဖို့ပဲ။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အပြုအမူ၊ အသွားအလာကို တစ်ရံမလပ် မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတွေအဖို့ 'ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို အပြည့်အဝခံစား' လို့တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ 'လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်အထိုးခံ' ရမယ့် စိုးရွံ့မှုအကြားမှာ ဗျာများနေတတ် ကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့အမေက စက်ရုံအလုပ်သမားအတွက် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် နေထိုင်မှုပုံစံမျိုးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့တယ်။ အလုပ်သမားပဲ။ ဒါပေမယ့် အပေါ်စားတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲတွေကို သွားတယ်။ ဘာသာရေး အခမ်းအနားတွေကို တက်တယ်။ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ သီလရှင်ဆီကနေ ကိုယ်ဝတ်မယ့် သတို့သမီးဝတ်စုံကို ကိုယ့်ဘာသာ ပန်းထိုးတတ်အောင် သင်ယူခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တည်း တောထဲကို မဝင်ဘူး။ သူဟာသူ ဖြတ်ဝတ်ထားတဲ့ စကတ်တိုတိုကြောင့်၊ ကောင်လေးတွေလို ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့ ညှပ်ထားတာကြောင့်၊ သူ့ရဲ့ရဲတင်းတဲ့ အကြည့်တွေကြောင့်၊ အဓိက အကျဆုံးကတော့ သူက နေ့တိုင်း ယောက်ျားတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း အလုပ်လုပ်နေရ တာကြောင့် သူ့အမြဲ တောင့်တနေခဲ့တဲ့ 'သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမပျိုလေး' ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရမှန်း သူ မသိရှာခဲ့ဘူး။

ကျွန်မ အမေရဲ့ ငယ်ဘဝက ဖြစ်လာနိုင်ခြေ အများဆုံးရှိတဲ့ ကြမ္မာဆိုး၊ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေမှု၊ အရက်သေစာ (လည်း ပါကောင်း ပါနိုင် တယ်) တွေကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေရတာနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံး သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ စက်ရုံအလုပ်သမားတစ်ယောက်မှာ ရှိတတ်တဲ့ 'စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်' အပြုအမူတွေ (ဥပမာ ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ ညဘက် လမ်းသလားတာ၊ အဝတ်အစား မသေမသပ်နဲ့ အပြင်ထွက်တာ) ကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ရှား နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်သို့သော 'တည်တည်တံ့တံ့ ယောက်ျားပျိုလေး' တွေကမှ သူ့ကို လိုချင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

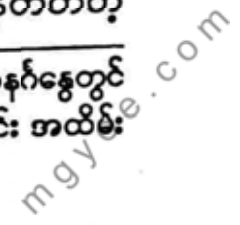
သူ့ရဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကတော့ ဘယ်သူမှ ရှောင်မလွတ်နိုင်ခဲ့ ကြဘူး။ သူတို့ထဲက လေးယောက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအစိတ်အတွင်းမှာ

m g y o e . c o m

အနိစ္စ ရောက်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ ဟာတာတာခံစားမှုကို တွန်းလှန် နိုင်ဖို့အတွက် အရက်ကို နှစ်ရှည်လများ အလွန်အကျွံ သောက်သုံးခဲ့ကြလို့ပဲ။ ယောက်ျားတွေက ကဖေးဆိုင်တွေမှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဝိုင်းသောက်ကြတယ်။ မိန်းမတွေ ကတော့ အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပုန်းခတ်ကြတယ်။ (အငယ်ဆုံး ညီမတစ်ယောက်သာလျှင် မသောက်တတ်တဲ့အတွက် အခုထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်။) သူတို့ရဲ့ လစ်မစ်သာ မပြည့်သေးဘူးဆိုရင် မှန်တေတေ ရှုသိုးသိုးနဲ့ စကားလည်း နည်းတတ်ကြတယ်။ သူတို့က အလုပ်ကိုတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ခေါင်းမဖော်တမ်း လုပ်တတ်ကြတယ်။ 'ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်' ဒါမှမဟုတ် 'ကကျီကကြောင် မလုပ်တတ်တဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား'ပဲ ဆိုပါတော့။ အချိန် ကြာလာတော့ လူတွေက သူတို့ကို အရက်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဝေါဟာရတွေနဲ့ပဲ ဝေဖန် သုံးသပ်ကြတော့တယ်။ 'ထွေနေတယ်' ဒါမှမဟုတ် 'မူးရူးနေတယ်' ဆိုတာမျိုး။ ပန်တဲကော့ပွဲတော်^{၁၁} အကြံ့နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်လေး M နဲ့ ဘုရားကျောင်းကနေ အပြန် လမ်းမှာ ဆုံမိကြတယ်။ သူက အားလပ်ရက်တွေမှာ လုပ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်း ပုလင်းခွံတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကိုကိုင်ပြီး မြို့ထဲဝင်လာတယ်။ သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်မကို ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်က ယိုင်နဲ့နဲ့။ အဲဒီနေ့ကသာ ဒေါ်လေးနဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ အခုလို ဘယ်တော့မှ ရေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ တွေးထင်မိတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းက သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ဘဝကို တိုးတက်ခိုင်မာလာအောင် နှစ်ကိုယ်တူ လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်မျိုးရှိသလို ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျသွားနိုင်ခြေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျားကို ရှာဖွေစိစစ်တတ်ဖို့လည်း လိုအပ်သေးတယ်။ သဘာဝကျစွာပဲ လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ သားဖြစ်လို့တော့ မရဘူး။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ် ဆိုရင်တောင်မှ သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ရင် လျှပ်စစ်မီးမရှိတဲ့ တောရွာ တစ်ရွာမှာ နွားနို့ညှစ်ပေးရတဲ့ ဘဝနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖေက ကြိုးစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူက အရပ်ရှည်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်တဲ့

၁၁။ Pentecost - အိစတာ (ခရစ်တော် ပြန်လည် ထမြောက်ခြင်း) ပွဲတော်မှ သတ္တမ တနင်္ဂနွေတွင် ကျင်းပသော၊ တမန်တော်များထံ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် လာရောက်ခြင်း အထိမ်း အမှတ်ပြု ခရစ်ယာန်ပွဲတော်။

ယောက်ျားမျိုး။ ‘လူ့ဖြောင့်’ တစ်ယောက်ပဲ။ သူက မသောက်တတ်ဘူး။ အိမ်ရာ တည်ထောင်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံစုနေခဲ့တာ။ သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်တယ်။ ပျော် တတ်တယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ထက် ၇ နှစ်ကြီးတယ်။ (သူငယ်နှစ်စားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ။) အမေက ရှက်ပြီးပြီးရင်း ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ဖူး တယ်။ “ငါက တော်တော်ကို စန်းပွင့်ခဲ့သေးတာ။ ကောင်လေးတွေ အများကြီးက ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့ကြဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါက နင့်အဖေကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့။” သူက ထပ်ဖြည့်ပြောလိုက်သေးတယ်။ “သူက လူသာမန်မှ မဟုတ်တာပဲဟာ”

ကျွန်မအဖေရဲ့ ဘဝအကြောင်းကလည်း အမေရဲ့ဘဝနဲ့ ဘာမှ မကွာခြား လှဘူး။ သူလည်း သားသမီးများတဲ့ မိသားစုကြီးတစ်ခုကနေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့တယ်။ သူ့အဖေက လှည်းမောင်းသမား၊ သူ့အမေက ရက်ကန်းသည်။ သူက အသက် ၁၂ နှစ်မှာ ကျောင်းထွက်ပြီး ယာတောထဲ ဝင်ကူလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့အစ်ကိုက သံလမ်းလုပ်သားအဖြစ်နဲ့ အလုပ်ကောင်းတစ်ခုကို ရသွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ညီမ နှစ်ယောက်က ဆိုင်အကူတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားကြတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင် သူတို့က အိမ်စေတွေအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတော့ သူတို့က တိုးတိုးညင်သာ စကား ပြောတတ်ကြတယ်။ ဆင်မယဉ်သာ လမ်းလျှောက်တတ်ကြတော့ သူတို့ကို သတိ ထားမိကြမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုကြောင့်ပဲ သူတို့က ပိုပြီး လူလေးစား ချင်စရာ ကောင်းနေတော့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က ကျွန်မ အမေလို စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို အထင်သေးကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မအဖေရဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေက သူတို့ စွန့်ခွာထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာဟောင်းကို အမှတ်ရအောင် ပြန်လုပ်ပေးနေသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ သူတို့အမြင်မှာတော့ ကျွန်မအဖေက “ဒီထက်ပိုကောင်းတာ ရှာနိုင်လိမ့်မယ်” တဲ့။

သူတို့ ၁၉၂၈ ခုမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။

မင်္ဂလာပွဲဓာတ်ပုံထဲမှာ အမေရဲ့ မျက်နှာက ဖြူနုပြီး မယ်တော်မာရီလို တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်နေတယ်။ ဆံနွယ်နှစ်ခွေက ဦးခေါင်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ အောက်ကို အသည်းပုံသဏ္ဍာန် ဖြာကျနေတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ခြုံထားတဲ့ ဇာပဝါ ပါးကလည်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖုံးအုပ်လို့ မို့မောက်ပြည့်ဖြိုးတဲ့ ရင်တွေ၊ တင်တွေ၊ အချိုးကျတဲ့ သလုံးသားတွေ (သူ့အဝတ်အစားက ဒူးတွေကို ဖုံးအုပ်မထားဘူး) က အထင်သားပေါ်လွင်နေတယ်။ သူက ပြုံးမနေဘူး ဆိုပေမယ့် သူ့မျက်နှာက

တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ အသွင်ကို ဆောင်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေမှာက စူးစမ်းလိုဟန်၊
 ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးဟန်တွေ ရောစွက်နေကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ လိပ်ပြာ
 လည်စည်းဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မအဖေက အနည်းငယ်ပိုပြီး အိုစာနေသယောင် မှတ်
 ထင်ရတယ်။ မျက်မှောင်တွေက တွန့်ခေါက်လို့။ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်နေဟန်ပဲ။
 ဓာတ်ပုံကောင်း ထွက်မလာမှာကို စိုးရိမ်နေသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူက အမေ့ရဲ့ခါးကို
 ဖက်ထားတယ်။ အမေ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကတော့ သူ့ပခုံးပေါ် တင်လို့။ သူတို့က
 ရွာလမ်းလေးပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေကြတာ။ လမ်းဘေးက ခြံဝင်းထဲမှာတော့
 မြက်ပင်ရှည်ရှည်တွေ ပေါက်ရောက်နေကြတယ်။ ပန်းသီးပင်နှစ်ပင်ရဲ့ သစ်ရွက်တွေ
 က သူတို့ရဲ့ ခေါင်းအထက်မှာ လိပ်ခွံအမိုးသဏ္ဍာန် ရက်ရှယ်နေတယ်။ ဟိုးအနောက်
 ဘက်မှာတော့ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးကို မြင်နေရတယ်။ အခုချိန်မှာ ကျွန်မ
 အဲဒီ မြင်ကွင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်တယ်။
 သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာက ခြောက်သွေ့တဲ့ မြေပြင်၊ ကျောက်စရစ်ခဲတွေက
 ဟိုနားဒီနား ပြန့်ကြဲလို့။ ပြီးတော့ နွေရာသီ အဖောပိုင်းရဲ့ ကျေးလက်ရနံ့တွေ
 သင်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မအဖေ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံထဲက မျက်နှာ
 တွေကို အမှန်တကယ် လှုပ်ရှားလာတယ်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာတဲ့အထိ
 ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်မ မြင်နေရတာက မျက်နှာချောမွတ်နေ
 တဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၊ ၁၉၂၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပါတဲ့
 ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလေတော့ ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေလှဘူး။ သို့ပေမယ့်
 လက်အိတ်ဝတ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ့ခေါင်းကို
 မာန်ပါပါ မော့ထားတဲ့ ဟန်ပန်ကတော့ သူ့မှသူ့ အစစ်ပဲလို့ သက်သေပြနေသလိုပဲ။

အဲဒီ သတို့သမီးလေးက ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့
 ကျွန်မ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကိုတော့ ကျွန်မ
 တစ်စွန်းတစ်စလေးတောင် သိမနေဘူး။ သူက သူ့အစ်မတစ်ယောက်ကို တိုးတိုး
 တိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာဦးညတွေမှာ သူက ညအိပ်ဝတ်စုံအောက်မှာ
 အတွင်းခံဘောင်းဘီခံဝတ်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒါ ဘာမှ ထူးခြားနေတာတော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီခေတ်အခါတုန်းက လိင်ကိစ္စနဲ့ အရှက်တရားက ရောယှက်နေကြ
 တာပဲ ဥစ္စာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေ လုပ်ကြရသေးတာပဲလေ။ ပြီးတော့
 'မူမှန်' တဲ့ လူအဖို့ အဲဒါ သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။

မပေါ်တဲ့ သားသည်မိခင်တွေများတာ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နံရံတွေ စိုရွဲနေတတ်တာ၊ ကလေးငယ်တွေ ဝမ်းလျှောပြီး နှစ်နာရီအတွင်း သေဆုံးကုန်ကြတာ၊ စတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုပဲ သတိရတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အမေရဲ့ အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးပဲ ရှိသေးတယ်။ 'သူ' ဖြစ်လာခဲ့တာ အဲဒီနေရာမှာပဲပေါ့။ အဲဒီမျက်နှာပေး၊ အဲဒီစရိုက်လက္ခဏာတွေ၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပုံ ဟန်ပန် တွေ၊ တော်တော်ကြာကြာကတည်းက သူ့မှာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မမှတ်ထင်ထားတဲ့ အဲဒီ သူပိုင်လက္ခဏာတွေ အားလုံးက အဲဒီမှာပဲ မွေးဖွားလာခဲ့ကြတယ်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းက ငွေအလုံအလောက် ရှာမပေးနိုင်တော့ကာ အဖေက ဆောက်လုပ်ရေးဆိုက်တွေမှာ အလုပ်သွားရှာရလေ့ရှိတယ်။ နောက်တော့ ဘာ့စ်စိန်း^{၁၄} မှာရှိတဲ့ ရေနံချက်စက်ရုံမှာ အလုပ်တစ်ခုရပြီး အဲဒီမှာ အလုပ်ကြပ်ဖြစ်တဲ့အထိ အလုပ် လုပ်သွားခဲ့တယ်။ အမေကတော့ ဆိုင်ကို သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဖွင့်သွားခဲ့တယ်။

လုပ်ငန်းကို စတင်လည်ပတ်ပြီ ဆိုကတည်းက အလုပ်ထဲမှာ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ လုံးဝ မြုပ်နှံထားလိုက်တယ်။ 'ထာဝရအပြုံး' နဲ့ 'လူတိုင်းအတွက် ချိုသာတဲ့ စကားလုံး' နဲ့၊ အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ စိတ်ရှည်မှုမျိုးနဲ့ 'ကျောက်ခဲကိုတောင် ငါ ရောင်းထုတ်နိုင်ရမယ်' ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့။ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမား လူတန်းစားတွေရဲ့ ဘဝကို နားလည်ပြီးသားလို့ သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ထင်ထားလေတော့ သူက အဲဒီဆင်းရဲမဲ့တေမှုနဲ့ အသားတကျ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သူက ကောင်းကောင်း နားလည်ထားတယ်။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေကို အားကိုးပြီး အသက်မွေးနေရတာ မဟုတ်လား။

သံသယရှိဖို့လိုမယ် မထင်ဘူး။ ကုန်စုံဆိုင်ရယ်၊ ကဖေးဆိုင်ရယ်၊ မီးဖိုချောင်ရယ်၊ ဒီသုံးခုအကြားမှာ ကူးလူးသွားလာရင်း သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာတောင် လုံးဝ မရှိခဲ့ရှာဘူး။ သူတို့ ဗယ်လေမှာ အခြေချပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မီးရှူးသန့်စင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကလေးမလေးကိုလည်း လူလားမြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသေးတာ။ မနက်ဆိုရင် ၆ နာရီထိုးတာနဲ့ ဆိုင်တံခါးဖွင့်ရတယ် (အထည်စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေက နွားနို့လာဝယ်တတ်လို့)။ ညဆို ၁၁ နာရီထိ ဆိုင်ဖွင့်ထားရတယ် (ဖဲနဲ့ ဘီလိယက်ကစားတဲ့ လူတွေက အဲဒီအချိန်ထိ ရှိနေတတ်ကြလို့)။ တစ်နေ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်လာတတ်တဲ့ ဖောက်သည်တွေ

သန်းခေါင်ယံ ပါတီပွဲတွေ၊ အမေ့ရဲ့ အမျိုးတွေ အလည်လာတာ (အခန်းတိုင်းရဲ့ ကြမ်းပြင်တွေပေါ်မှာ မွေ့ရာတွေနဲ့ ပြည့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အပြန်မှာ အိတ်တွေ၊ အိတ်တွေထဲ စားနပ်ရိက္ခာတွေ ထည့်ပြန်သွားကြရော။ အမေက အင်မတန်မှ လက်ဖွာတဲ့သူပါ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အခုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ သူ့လက်ချက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား) နဲ့ 'အခြားတစ်ဖက်' က အမျိုးတွေနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်တာ။ နောက်တော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ။ သူတို့ရဲ့ သမီးလေးက ပျော်တတ်တယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲမှာ သူက ရှိသင့်တာထက် အရပ်ပိုရှည်နေသလိုပဲ။ ခြေတံက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ဒူးဆစ်က ဖောင်းကားလို့။ သူက ရယ်နေတယ်။ လက်တစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး မျက်လုံးတွေကို နေမထိုးအောင် ကွယ်ကာထားတယ်။ နောက်ပုံတစ်ပုံထဲမှာတော့ သူက ဝမ်းကွဲညီအစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ နံဘေးမှာ ရှိနေတယ်။ မျက်နှာအမူအရာက အနည်းငယ် တင်းမာနေသယောင်၊ ဒါပေမယ့် သူက လက်ချောင်းတွေကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့ ဆော့ကစားနေတယ်။ သူက ၁၉၃၈ ခု၊ အီစတာမရောက်ခင် သုံးရက်အလိုမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ သူတို့က သားသမီးတစ်ယောက်ပဲ လိုချင်ခဲ့တာ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပိုပြီး ပြည့်စုံပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ယူဆထားခဲ့ကြတာကိုး။

မကြာခင်မှာ အနာက ပြန်ကျက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေမှုတွေ၊ ဆုတောင်းတွေနဲ့ 'ကောင်းကင်ဘုံက သူတော်စင်လေး' အပေါ် ယုံကြည်မှုတွေက ရှိနေကြတုန်းပဲ။ ၁၉၄၀ ခု နှစ်ဆန်းပိုင်းရောက်တော့ ဘဝက ပြန်လည် သစ်ဆန်းလာတယ်။ သူက ဒုတိယမြောက်ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရပြီ။ လာမယ့် စက်တင်ဘာလမှာ ကျွန်မ မွေးဖွားလာတော့မယ်လေ။

အခု ကျွန်မ အမေ့အကြောင်းကို ရေးနေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက သူ့ကို ဒီကမ္ဘာပေါ် ပြန်ရောက်လာအောင် ဆွဲခေါ်ဖို့ရာ ကျွန်မရဲ့အလှည့် ဖြစ်နေတယ်လို့ ယုံကြည်နေမိလို့ပဲ။

'ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားပြီ' လို့ စက္ကူအလွတ်ပေါ်မှာ ချရေးပြီး ဒီစာအုပ်ကို စတင်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကပဲ။ အခု အဲဒီစာကြောင်းကို ကျွန်မ လက်သင့်ခံလို့ ရသွားခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို ဖတ်နေစဉ်အခါမှာ ကျွန်မ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်တွေက တခြားသူ ရေးထားတဲ့စာကို ဖတ်နေရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံအနား၊ သက်ကြီးဂေဟာအနားကိုသွားဖို့ ခံနိုင်ရည်မရှိသေးဘူး။ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ (ကျွန်မ မေ့လျော့သွားပြီဖြစ်တဲ့) အကြောင်းအရာ အသေး

စိတ်ကို အတင်းအကျပ် ပြန်ဖော်ကြည့်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အစပိုင်းမှာတော့ ဒီစာကို ရေးရတာ လွယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မ ဘာအကြောင်း ပြောရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်လို စကားလုံး၊ ဘယ်လို အစီအစဉ် နဲ့ ရေးရင်ကောင်းမလဲ ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားနေတာနဲ့တင် အချိန်တော်တော်များများ ကုန်သွားခဲ့တယ်။ အမေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံး ဖွဲ့စည်းပုံစနစ်က တစ်ခုတည်းရှိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဖွဲ့စည်းပုံစနစ်ထဲမှာ ဘာတွေ ပါဝင်နေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီစာကို ချရေးနေချိန်မှာ အဲဒီစနစ်ကို ရှာဖွေရုံမှတစ်ပါး တခြား ဘာကမှ ကျွန်မအတွက် အရေးမပါတော့ဘူး။

အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပြောင်းရွှေ့ခြင်း - ညော့မှ မြို့ကို ရောက်တဲ့အထိ လမ်းမတွေပေါ်မှာ အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့ သူ့လမ်းသလားနေခဲ့တယ်။ လယ်တင်းကုပ် တွေထဲမှာ အိပ်တယ်။ ဒေသထွက်ဝိုင်တွေကို သောက်တယ်။ နောက်တော့ မီးဖွား ခါနီး တစ်လအလိုမှာ ဂျာမန်ကတုတ်တွေကို ဖြတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့မှာ ကြောက်စိတ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ညစ်ပတ်ပေတူး လို့ပဲ။ ပြန်ရောက်တော့ အဖေကတောင် သူ့ကို မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

တိုင်းတစ်ပါးကျူးကျော်မှုအောက်မှာ ဗယ်လေပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေက ကုန်စုံဆိုင်ရဲ့ အနီးနားကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်။ လတ်ဆတ်တဲ့ ရိက္ခာကို ရလို ရငြားပေါ့။ အမေက လူတိုင်းကို အထူးသဖြင့် သားသမီးများတဲ့ မိသားစုကြီးတွေကို ကျွေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တခြားသူတွေအပေါ် ကြင်နာ သနားတတ်တာ၊ ကူညီချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတာနဲ့ အဲဒီလို လုပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်တာကြောင့်ပဲ။ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် ခံရစဉ်အတွင်းမှာ “ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ ကိုယ်သေပါရစေ” ဆိုပြီးတော့ တောင်ကမ်းပါးယံတွေမှာ တူးထားတဲ့ ဗုံးခိုကျင်း တွေဆီကိုလည်း သူ သွားမခိုခဲ့ဘူး။ နေ့ခင်းပိုင်း ဥသြဆွဲသံတွေအကြားမှာပဲ သူက ကျွန်မကို လက်တွန်းလှည်းထဲ ထည့်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိတယ်။ လေကောင်း လေသန့်က ကျွန်မကို ကျန်းမာသန်စွမ်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ စောဒကတက် ရင်းပေါ့။ အဲဒီလို ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေတဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ လူတွေက ပိုပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းရှည်ပေါ်ထိုင်ပြီး

mgyoe.com

သဲကျင်းအရှေ့မှာ သိုးမွေးထိုးရင်း ထိုင်နေကြတဲ့ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တွေနဲ့ စကားပြောနေတတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေကတော့ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ဆိုင်ကို စောင့်ရင်းပေါ့။ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ အမေရိကန်တွေက လီးလံဘွန်းကို ဝင်လာ ကြတယ်။ တင့်ကားတွေက မြို့ကိုဖြတ်ရင်း ချော့ကလက်နဲ့ လိမ္မော်မှုန့်ထုပ်တွေ ကို ဝေသွားကြတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေက ဖုန်တောထဲမှာ ကောက်ကြရတာပေါ့။ ညနေခင်းတိုင်း ကဖေးဆိုင်ထဲမှာ စစ်သားတွေနဲ့ ပြည့်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ရန်ပွဲတွေ၊ ဒါပေမယ့် ပါတီပွဲလည်း ရှိတတ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ “ချီးတဲ့မှပဲ” ဆိုတာ ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူက စစ်ပွဲ အကြောင်းကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် (သူ့ဘဝရဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်) လို့ ပြောတတ်လာခဲ့ တယ်။ (သူက လေရူးသုန်သုန်ကို အတော်ကြီး ကြိုက်တာကလား။) လူတိုင်းမှာ ဘုံတူညီနေတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးတစ်ခု ရှိနေကြလို့ထင်ပါရဲ့။ ဆက်လက် ရှင်သန်နိုင် ရေးအတွက် တစ်ကိုယ်တော်ရုန်းကန်မှုက ယာယီအားဖြင့် ကွယ်ပျောက်နေတယ်။ အခုချိန်မှာ တစ်ကိုယ်တော်ရုန်းကန်မှုက အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့တာပဲ။

အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက အမေက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဆံပင်ကို ဆေးနီဆိုးထားတယ်။ သူ့ရဲ့အသံက အောင်တယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံနက်ကြီးနဲ့ မကြာခဏ အော်ပြောတတ်တယ်။ သူက မကြာမကြာလည်း ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောနေ တတ်တယ်။ ရယ်ရင်လည်း လည်ချောင်းသံကြီးနဲ့ သွားတွေ၊ သွားဖုံးတွေပေါ် လို့။ သူက မီးပူတိုက်ရင်းလည်း သီချင်းတွေ ဆိုနေတတ်တယ်။ ‘ချယ်ရီပွင့်ချိန်’^{၂၂} တို့၊ ‘ရီကီတာ၊ ဂျာဗားရဲ့ အလှပန်း’^{၂၃}တို့။ သူက ခေါင်းပေါင်းကို ဆောင်းထားလေ့ရှိပြီး သဘောကျနှစ်ခြိုက်တဲ့ ဝတ်စုံနှစ်စုံလည်း ရှိတယ်။ တစ်စုံက အပြာရောင် အစင်း ကြားကြီးတွေပါတဲ့ နွေရာသီဝတ်စုံ၊ နောက်တစ်စုံကတော့ ပိတ်တွန့်နဲ့ ချုပ်ထား တဲ့ သနပ်ခါးရောင် အပျော့သားဝတ်စုံ။ သူက လက်ဆေးကန်ရဲ့ အထက်မှာရှိတဲ့ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပေါင်ဒါရိုက်လေ့ရှိတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရင်လည်း အလယ်တည့်တည့်က မြားနတ်မောင်ရဲ့ လေးကိုင်းနေရာကနေ စပြီး ဆိုးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နားအနောက်ကိုလည်း ရေမွှေးဆွတ်တတ်သေးရဲ့။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးလှ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို စေ့ပိတ်တဲ့အခါမှာ နံရံဘက်ကို မျက်နှာမူထားတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့အသားအရေကို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ သိုင်းကြီးတွေကြားကနေ လှစ်ဟပြနေတယ်။ အဲဒီကြီးတွေကို အောက်ခြေမှာ ဖဲပွင့်ပုံ အထုံးတစ်ခုနဲ့ အားလုံးကို ထုံးချည်ထားတယ်။

mg y o e . c o m

ကျွန်မရဲ့ စိတ်အာရုံထဲမှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကိုမဆို ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်တယ်။ သေချာပါတယ်။ ကျွန်မ အသက်ရလာတဲ့အခါမှာ 'သူ' ဖြစ်လာမှာပဲ။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့၊ တောအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ အနီးနားမှာရှိတဲ့ ရေကာတာတစ်ခုရဲ့ ကမ်းတစ်ဖက်မှာ သူတို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတယ်။ သူတို့အကြားမှာ ကျွန်မ ရှိနေတာကို မှတ်မိနေသေးတယ်။ အသံဗလံတွေ၊ နွေးထွေးတဲ့ အထိအတွေ့တွေ၊ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ ရယ်မောသံတွေက လွမ်းခြုံဝန်းရံထားကြတယ်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ လေယာဉ်ဗုံးကြဲတာနဲ့ ကျွန်မတို့ ကြုံကြရတယ်။ ကျွန်မက အဖေ့စက်ဘီးရဲ့ ခါးတန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့အရှေ့မှာ တောင်အောက်ကို ဆင်းနေပြီ။ တင်ပါးကို ထိုင်ခုံမှာ မြဲမြဲကပ်ထားပြီး ခါးကို မတ်မတ်ဆန့်ထားတယ်။ ကျွန်မ ဗုံးတွေကို ကြောက်တယ်။ သူ သေသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အမေ့ကို ချစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတယ်။

၁၉၄၅ ခုမှာ သူတို့ဗယ်လေကို စွန့်ခွာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာက မြို့ခိုမြို့ငွေတွေ ဆိုင်းနေတာကြောင့် ကျွန်မကို အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးစေပြီး ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကြိုင်းသန်မာမှုကိုလည်း အညွန့်ချိုးသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ အိတ်တို့ကို ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ စစ်ပြီးခေတ် ဘဝအခြေအနေက စစ်တွင်းကာလထက်တောင် ပိုပြီး ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေတယ်။ အစားအစာတွေကို ရာရှင်စနစ်နဲ့ ဖြန့်ဝေနေတုန်းပဲ။ ပြီးတော့ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာနေတယ်။ အမေက လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာ ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး မြို့လယ်က လမ်းတွေပေါ် လျှောက်ပတ်ကြည့်တတ်ကြတယ်။ အကျိုးအပဲ၊ အပျက်အစီးတွေနဲ့ ပုံလို့။ သို့တည်းမဟုတ် ဆုတောင်းဝတ်ပြုဖို့ ကျွန်မကို ဝတ်ပြုဆောင်ဆီ ခေါ်သွားတတ်တယ်။ ဝတ်ပြုဆောင် ဆိုတာကလည်း မီးလောင်ပြာကျသွားတဲ့ ချာချံကျောင်းကို ယာယီ အစားထိုးထားတဲ့ ဖျော်ဖြေရေးခန်းမတစ်ခုပါ။ အဖေက ဗုံးကျင်းတွေကို မြေဖို့ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရတယ်။ သူတို့က လျှပ်စစ်မီးမရှိတဲ့ အခန်း နှစ်ခန်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အထဲက ပရိဘောဂတွေကတော့ ဖရိုဖရဲ ပြိုကျပြီး နံရံတစ်ဖက်မှာ ပုံလို့။

နောက်သုံးလကြာတော့ အမေက ပြန်လည်နိုးကြားလာတယ်။ စစ်မီးလျှံကြားက လွတ်မြောက်လာတဲ့ တောမကျ မြို့မကျ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ ကဖေး-စံတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မြို့လယ်ခေါင်ကနေ နည်းနည်းလှမ်းတယ်။ မီးဖိုချောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု၊ အပေါ်ထပ်မှာက အိပ်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့

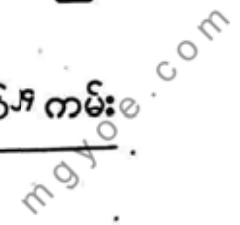
အမိုးအောက် ထပ်ခိုးခန်းနှစ်ခန်း။ ဧည့်သည်တွေရဲ့ မျက်ကွယ်မှာ စားတာ၊ အိပ်တာ တွေ လုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ ခြံအကျယ်ကြီးတစ်ခြံတွဲလျက် ပါရှိတယ်။ သစ်သီးအရည်ညှစ်စက်တစ်လုံးရယ်၊ ပြီးတော့ ထင်း၊ ကောက်ရိုးနဲ့ မြက်ခြောက်တွေ သိုလှောင်ဖို့ တင်းကုပ်တွေ အများကြီး ပါသေးတယ်။ အဓိက အားသာချက်ကတော့ စားသုံးသူအများစုက ကျသင့်တန်ဖိုးကို ငွေသားနဲ့ ပေးချေနိုင်ကြခြင်းပဲ။ ကဖေးဆိုင် ကို အဖေက စီမံနေတယ်ဆိုပေမယ့် သူက ပန်းခြံကို ပြုစုဖို့အတွက်လည်း အချိန် ပေးတတ်သေးတယ်။ ယုန်တွေနဲ့ ကြက်တွေလည်း မွေးထားသေးရဲ့။ ပြန်ရောင်း ဖို့အတွက် ပန်းသီးအရက်လည်း လုပ်တယ်။ စက်ရုံလုပ်သားအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်လုပ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ သူက တောင်သူတစ်ပိုင်း ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ အမေက စတိုးဆိုင်ကို ကြီးကြပ်တယ်။ စာရင်းအင်းတွေ၊ အဝယ်အော်ဒါတွေ၊ ငွေရေးငွေကြေး ကိစ္စတွေက အကုန်လုံး သူ့လက်ထဲမှာ။ တစ်စစီ တစ်စစီနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး အခြေအနေက အနီးအပါးရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေထက် အပုံကြီး သာလွန်လာခဲ့တယ်။ ဥပမာ အဲဒီဆိုင်တွေနဲ့ မြေနေရာအပြင် ဘေးကပ်လျက်ရှိ တစ်ထပ်အိမ်လေးကိုပါ အပိုင်ဝယ်နိုင်လိုက်တယ်။

ပြောင်းရွှေ့လာပြီးစ အစောပိုင်းနှစ်ရဲ့ နွေရာသီတွေမှာ လီးလ်ဘွန်းက ဖောက်သည်ဟောင်းတွေက သူတို့ဆီ လာလည်တတ်ကြတယ်။ တစ်မိသားစုလုံး ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ရောက်လာကြတာ။ ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်တာတွေ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ပေါ့။ အစာစားချိန်ဆိုရင် သူတို့က စားပွဲတွေကို အတန်းအရှည်ကြီး စီပြီး သီချင်းတွေ ဆိုလိုက်၊ ကျူးကျော်စစ်အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်လိုက်နဲ့။ ၁၉၅၀ ခုကျော်တော့ သူတို့ ရောက်မလာကြတော့ဘူး။ အမေက ပြောတယ်။ “အဲဒါတွေအားလုံးက အတိတ်ဖြစ် သွားခဲ့ပြီ။ ငါတို့ အခု အနာဂတ်ကိုပဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရတော့မယ်”

အသက် ၄၀ နဲ့ ၄၆ နှစ်အတွင်းက သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်တွေ -

ဆောင်းရာသီ တစ်မနက်ခင်းမှာ သူ ကျွန်မရဲ့ စာသင်ခန်းထဲကို ဇွတ် အံတင်း ဝင်လာပြီး သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မ မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးကြီး သိုးမွေး မာဖလာကို ပြန်ရှာပေးဖို့ ဆရာမကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ (အချိန်တော်တော်ကြာ တဲ့အထိ အဲဒီမာဖလာရဲ့ ဈေးနှုန်းကို ကျွန်မ မှတ်မိနေခဲ့တယ်)

တစ်ခုသော နွေရာသီမှာ သူကသူ့ယောင်းမလေးနဲ့ ဝဲလ်လေဟိုစ်စ် ကမ်း

ခြေမှာ ယောက်သွားကောက်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ အနက်စင်းကြားနဲ့ မရမ်းစေ့ရောင် အင်္ကျီကို ပင့်တင်ထားပြီး ရင်ဘတ်အရှေ့မှာ ထုံးချည်ထားတယ်။ သူတို့က ကဖေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ခဏခဏဝင်ပြီး ခံတွင်းမြိန်ဆေး (အရက်) နဲ့ ကိတ်မုန့်ကို သွားစားလေ့ရှိ တယ်။ ကမ်းခြေနားမှာ တဲတစ်လုံးထိုးပြီး ရယ်မောနေလိုက်ကြတာကလည်း မရပ်မနားပဲ။

ဘုရားကျောင်းမှာ သူက အပျိုစင် မယ်တော်အတွက် ဓမ္မတေးတွေကို အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ဟိန်းထွက်နေအောင် သီဆိုတတ်တယ်။ “တစ်နေ့ သူနဲ့ ဆုံရ လိမ့်မယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှာ၊ ကောင်းကင်မှာ” အဲဒီအသံကို ကြားရတော့ ကျွန်မ ငိုချင်လာတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မုန်းတယ်။

သူ့မှာ အရောင်တောက်တဲ့ ဝတ်စုံတွေနဲ့ အနက်ရောင် ပိုးသားဝတ်စုံ တံစိထည် ရှိတယ်။ သူက အပတ်စဉ် စာစောင်တွေဖြစ်တဲ့ Confidences နဲ့ La Mode du Jour တွေကို ဖတ်တယ်။ သူက ရာသီသွေးပေနေတဲ့ ပဝါတွေကို အခန်း ထောင့် တစ်နေရာမှာ လျှော်ဖွပ်ရက် (အင်္ဂါနေ့) ရောက်တဲ့အထိ သိမ်းထားတတ်တယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် သူ ပျာယာခတ်နေတတ်တယ်။ “နင် ငါ့ကို ဘာဝယ်ပေးစေချင်လို့လဲ” တဲ့။

တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းတွေမှာ သူက အတွင်းခံစကတ်နဲ့ အံသားကပ် ခြေအိတ်ကို ဝတ်ပြီး လှဲနေတတ်တယ်။ သူက ကျွန်မကို သူ့ဘေးနားမှာ အိပ်ခွင့်ပြု တယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ကျောမိုပြီး စာဖတ်နေတုန်းမှာပဲ သူက အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။ ဘာသာရေးဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သူက မူးရူးနေအောင် သောက်ပြီး ကျွန်မဘေးနား ထိုးအန်နေခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပါတီပွဲရှိပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ လက်တွေ့ ကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်တွေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဖန်ခွက်ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ့ပေါ့။ အဲဒီလက်တွေ့ကို နှုတ်ခမ်းဆီ မြောက်တက်မသွားပါစေနဲ့လို့ ရင်တမမနဲ့ မျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့မိတယ်။

သူ့ အတော်ကြီးကို ဝပြီလာတယ်။ ၈၉ ကီလိုတောင်။ အစားကို အလွန်အကျွံ စားလာတယ်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း အမြဲတမ်း သကြားလုံးတွေနဲ့။ သူက အဖေမသိအောင် ဟူးအွန်က ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ ဝိတ်ကျဆေးတွေ ဝယ်ထားတယ်။ သူက ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ၃၀ ကီလိုပဲ ကျသွားခဲ့တယ်။

သူက တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းမြည်အောင် အဖွင့်အပိတ် လုပ်တတ်တယ်။ ကြမ်း ပြင်ကို တံမြက်စည်းလှည်းဖို့ ထိုင်ခုံတွေကို စားပွဲပေါ် ထပ်တင်ရင်လည်း တဖုန်းဒုန်း မြည်ဟီးနေတတ်တယ်။ သူက ဘာပဲလုပ်လုပ် အသံဗလံတွေ ထွက်လို့။ သူက

ပစ္စည်းတွေကို နေရာချနေတာနဲ့ မတူဘဲ လွှင့်ပစ်နေတာနဲ့တောင် တူနေတော့တယ်။

သူ စိတ်ဆိုးနေသလား ဆိုတာကို သိချင်ရင် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံပဲ။ လူကြားသူကြား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူက စကားလုံးတွေကို ဆင်ခြင်နေမှာ မပါဘူး။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်တာပဲ။ သူက ကျွန်မကို ဘီလူးမ၊ အပျက်မ၊ ခွေးမ စသဖြင့် ခေါ်တတ်တယ်။ သို့မဟုတ် ရိုးရိုးလေးပဲ 'မကောင်းဆိုးဝါး'တဲ့။ ကျွန်မကို မကြာမကြာလည်း ရိုက်တတ်သေးတယ်။ များသော အားဖြင့် တော့ ပါးကို ရိုက်တယ်။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မရဲ့ ပခုံးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတတ်တယ် (ကိုယ့်စိတ်ကိုသာ မထိန်းနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်မ သူ့ကို သတ်မိလိမ့်မယ်)။ ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့ သူက ကျွန်မကို ဖက်ထားပြီး သူ့ရဲ့ 'အရုပ်ကလေး' ဖြစ်သွားပြန်ရော။

သူက ကျွန်မအတွက် ကစားစရာနဲ့ စာအုပ်တွေကို အချိန်အခါမရွေး ဝယ်လာပေးတတ်တယ်။ ဥပမာ- အခါကြီးရက်ကြီးမို့လို့၊ ပွဲရှိလို့၊ မြို့ထဲရောက်လို့၊ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့။ သူက ကျွန်မကို သွားဆရာဝန်ဆီ၊ အဆုတ်အထူးကုဆီ ခေါ်သွားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ရှူးဖိနပ်ကောင်းကောင်း၊ အဝတ်အစား နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ စာသင်ကျောင်းမှာ လိုအပ်မယ့် စာရေးကိရိယာတွေ အလုံအလောက် ရှိ မရှိ ဂရုတစိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ (သူက ကျွန်မကို သီလရှင်တွေ ဖွင့်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂလိလကျောင်းမှာ ကျောင်းအပ်ပေးထားတယ်။ အစိုးရမူလတန်း ကျောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။) တကယ်လို့သာ ကျွန်မက တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆီမှာ မကျိုးမပဲ့တတ်တဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်မိရင် သူက ကျွန်မကို အဲဒါမျိုး လိုချင်သလားလို့ ချက်ချင်း မေးတော့တာပဲ။ “နင့်ပစ္စည်းတွေက သူများဟာ တွေလောက် မကောင်းဘူးလို့ အပြောခံရတာမျိုး ငါ မကြားချင်ဘူး” တဲ့။ သူ့ရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး ဆန္ဒက သူ ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ အရာတွေကို ကျွန်မကို ပေးနိုင်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ဖို့က အတော်ကြီးကို ပြင်းထန်တဲ့ အား စိုက်ထုတ်မှု၊ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပူပန်သောကတွေ၊ ပြီးတော့ သူ ကြုံ တွေ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ပညာရေးစနစ်နဲ့ နှိုင်းစာရင် ကလေးငယ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ချဉ်းကပ်ပုံ နည်းလမ်းအသစ်၊ စတာတွေကို လိုအပ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ မှတ်ချက်ချရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ “နင့်အတွက်နဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်သွားခဲ့ရပြီ” ဒါမှမဟုတ် “နင့်မှာ ဒီလောက်အများကြီး ရှိနေတာကိုပဲ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား”

ကျွန်မအမေရဲ့ ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အမျက်ဒေါသ၊ ဟုန်းခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်

တဲ့ ယုယကြင်နာမှု၊ ပြီးတော့ မာန်မဲပြစ်တင်မှုတွေကို ကျွန်မက သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက် လက္ခဏာတွေလို့ အဲဒီလောက်ပဲမြင်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ သူ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှ သင့်လျော်မယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ အဲဒီလို နည်းလမ်းအတိုင်း ရေးသားမှသာလျှင် အမှန်တရားနဲ့ ပိုပြီး နီးစပ်မယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီလို ပိုပြီး ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ ချဉ်းကပ်နည်းကို တည်ဆောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးချင်း မှတ်ဉာဏ်ထဲက အထီးကျန်မှုနဲ့ ဝေဝါးမှုကို ရှောင်ရှားသွားနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ငြင်းဆန်ပုန်ကန်နေတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ အမေရဲ့ ခံစားချက် ရုပ်ပုံလွှာသက်သက် (နွေးထွေးမှု သို့မဟုတ် မျက်ရည်) ကိုပဲ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမနေဘဲ ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ချင်တယ်။

သူက လုပ်ငန်းရှင် မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ ဆိုလိုတာက ကျွန်မတို့ကို 'အသက်ဆက်ပေး' နေကြတဲ့ ဈေးဝယ်သူတွေကို သူက ပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဈေးဝယ်သူတွေကို ဧည့်ခံနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ခွင့် မရှိဘူး။ ဥပမာ- တကယ်လို့ ကျွန်မက ပန်းထိုးချည် လိုချင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အပြင်ထွက်ဆော့ချင်ရင် ဆိုင်နဲ့ မီးဖိုချောင် အကြားမှာရှိတဲ့ တံခါးဝကနေ ရပ်စောင့်နေရတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မဆီကနေ ဆူဆူညံညံ အသံကြားသွားခဲ့ရင် သူက ကျွန်မဆီ တရှိန်ထိုးရောက်လာပြီး ဘာမှ မေးမြန်းမနေဘဲ ကျွန်မကို ပါးရိုက်လိမ့်မယ်။ နောက်တော့ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ဈေးဝယ်နဲ့ စကားဆက်ပြောနေရော။ ကျွန်မ အတော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဈေးဝယ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ကြည်လင်ချိုအေးတဲ့ အသံနဲ့ ဟယ်လိုလို့ ပြောရမယ်။ သူတို့တွေရဲ့ အရှေ့မှာ စကားမများရဘူး။ အစားမစားရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝေဖန်ပုတ်ခတ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ဒီအပြင် အဲဒီဈေးဝယ်တွေကို အထူးသတိထားရမယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ဘယ်စကားကိုမှ မယုံရဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ဈေးဝယ်တွေပဲ ရှိနေတဲ့အခါမျိုးမှာ သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေရဦးမယ်။ အမေမှာက မျက်နှာနှစ်မျက်နှာ ရှိတယ်။ တစ်မျက်နှာက ဈေးဝယ်တွေအတွက်၊ နောက်တစ်မျက်နှာက ကျွန်မတို့အတွက်။ ခေါင်းလောင်းမြည်သံ ကြားရင် သူက ဇာတ်စင်ပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ အပြုံးလေးနဲ့၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ဈေးဝယ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကျန်းမာရေးအကြောင်း၊ ကလေးတွေအကြောင်း၊ ပန်းခြံအကြောင်း မေးနေတတ်တယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲပြန်

ရောက်လာရင် အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ စကားလည်း နည်းသွားတယ်။ သူ ကပြခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကြောင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားတယ်။ ဒီနေရာထက် ပိုပြီး ဈေးသက်သာတဲ့ နေရာတစ်ခုကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပဲ သူ့ဆီ ရောက်လာ တော့မှ မဟုတ်ဘူးလို့ သေချာလွန်းလှတဲ့ လူတွေအတွက် သူ ဒီလောက်တောင် ကျိုးကျိုးနွံနွံ အလုပ်လုပ်ပေးနေရတယ် ဆိုတဲ့အတွေးက သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေသလို စိတ်ဓာတ်ကျအောင်လည်း လုပ်ပေးနေတယ်။

သူက လူတိုင်းသိနေကြတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပဲ။ ဆယ်လီတစ်ယောက် လိုပေါ့။ ကျောင်းမှာ ကျွန်မကို ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့ ထွက်ခိုင်းတဲ့အခါ သူတို့က အခု လို ပြောတတ်ကြတယ်။ “နင့်အမေက ကော်ဖီဆယ်ထုပ်ကို တစ်ထုပ်...နဲ့ ရောင်းမယ် ဆိုရင်” (ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ တခြားအကြောင်းအရာကို ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်ကြဘူး။ “နင့်အမေက နှုတ်မြန်ရည်သုံးခွက်ကို တစ်ခွက်... နဲ့ ရောင်း မယ်ဆိုရင်”)

သူ့မှာ အချိန်ပိုရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ ရှိမနေဘူး။ ဟင်းချက်ရမယ်။ အိမ်ကို ‘တူတူတန်တန်’ ဖြစ်အောင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းမသွားခင် စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှ ကြယ်သီးတပ်ပေးရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘလောက်အင်္ကျီကို ဝတ်ခါနီးမှ ကောက်ခါငင်ခါ မီးခိုချောင်စားပွဲပေါ်က ထောင့်တစ်ထောင့်မှာတင်ပြီး မီးပူတိုက်တာမျိုး လုပ်တတ်တယ်။ နံနက်ငါးနာရီထိုးပြီးနောက်မှာ သူက ကြမ်းပြင်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောတယ်။ ဂျပံဖာတွေကို ဖွင့်တယ်။ နွေရာသီမှာ ဆိုင်မဖွင့်ခင် နှင်းဆီခင်းကို ပေါင်းရှင်းပေးတတ်တယ်။ သူက အလုပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် လုပ်တတ်တယ်။ သူ့ကို ကျေနပ်မှု အပေးနိုင်ဆုံး နိစ္စဓူဝ အလုပ်တွေက ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ၊ သို့ပါလျက် သူ အမြဲ ညည်းညူနေတတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ။ ဥပမာ-ထူထဲလေးလံတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို လျှော်ဖွပ်ရတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ကို စတီးဖတ်နဲ့ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရတာ။ သူက အကြောင်းပြချက် မပေးဘဲနဲ့ အနားယူတာ၊ စာဖတ်တာမျိုးလည်း မလုပ်တတ်ပြန်ဘူး။ အခုလို ပြောတတ်တယ်။ “ထိုက်ထိုက်တန်တန် အလုပ်လုပ်ထားပြီးပြီမို့ ငါ ထိုင်ခွင့် ရှိတယ်” တဲ့။ (အဲဒီလိုဆိုပေမယ့်လည်း တကယ်လို့သာ ဈေးဝယ်တစ်ယောက် ရောက် လာခဲ့ရင် ဖာထေးမယ့် အဝတ်ပုံအောက်ထဲ သူ့ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ထိုးဖွက်ထားတတ် တယ်။) အဖေနဲ့ အမြဲတမ်း ကတောက်ကဆဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ခေါင်းစဉ်က တစ်ခုတည်းပဲ။ သူတို့ တစ်ဦးချင်း လုပ်ဆောင်နေကြတဲ့ အလုပ်ရဲ့ ပမာဏ။ “ဒီမှာရှိတဲ့ အလုပ်တွေ အကုန်လုံးကို ငါချည်း လုပ်နေရတယ်” လို့ သူက အခုလို စောဒကတက်လေ့ရှိတယ်။

အဖေက ဒေသထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်တည်းကိုပဲ ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ သူက 'သူ့နေရာ' လို့ မခံစားရတဲ့ အရပ်ဒေသတွေကို သွားလေ့မရှိဘူး။ အရာအတော်များများကိုလည်း သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတတ်သေးတယ်။ သူက ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရတာ၊ ဖဲကစားရတာ၊ ခိုးဆက် ဆက်ရတာ၊ ပြီးတော့ တောက်တိုမည်ရ လုပ်ရတာကိုလည်း သဘောကျတယ်။ စကားကို 'ကောင်းကောင်းကန်းကန်း' ပြောဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါကြောင့် ရပ်စကား ရွာစကားကိုပဲ ဆက်သုံးနေတယ်။ အမေ သူကတော့ ပြင်သစ်လို အမှားတွေ မပြောမိဖို့ ကြိုးစား ရှောင်ကြဉ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူပြောမယ့် စကားလုံးတိုင်းကို ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်တတ်တယ်။ ဥပမာ ပြောရရင် 'ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား' လို့ ဘယ်တော့မှ မသုံးတော့ဘဲ အဲဒီအစား 'ကျွန်မ ရဲ့ခင်ပွန်း' လို့ပဲ အသုံးပြုတော့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောနေကြတုန်းမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် သုံးလေ့မရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကို ထည့်သုံးတတ်တယ်။ တစ်နေ ရာရာကနေ ဒါမှမဟုတ် 'လူကောင်း' တွေဆီကနေ ဖတ်ရှုမှတ်သားထားတာတွေ ပေါ့။ စကားပြောရင် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းနဲ့ မျက်နှာက နီမြန်းလို့။ မှားပြောမိမှာကိုလည်း ကြောက်သေးတာကိုး။ သူ့ရဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေကို အဖေက ဟားတိုက် ရယ်မော်ပစ်တတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီစကားလုံး တွေကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ပြောရင်း ခံတွင်းတွေ နေတော့တယ်။ တကယ်လို့ သာ အဲဒီစကားလုံးတွေကို တင်စားမှု ဥပစာတွေ (သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို အင်္ကျီလက်ရှည် ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့က ခရီးသွားငှက်တွေမျှပဲ) လို့ သူ ခံစားမိရင် သူက အဲဒီစကားလုံးတွေကို ပြောရင်း ပြီးနေတတ်တယ်။ ဟိတ်ဟန်များ တယ်လို့ မထင်ရအောင် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့။ သူက လှတပတလေးတွေ၊ ကြော့ရှင်းတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ နီဗယ်ဂယ်လာရီထက် ပိုပြီး စတိုင်ကျတဲ့ နွေဦးကုန်တိုက်ကို သူက သဘောကျတယ်။ မျက်စိအထူးကုရဲ့ ရုံးခန်းထဲက ကော် လောတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေက အဖေကို အထင်ကြီးစွဲလမ်းစေသလို သဘာဝကျစွာ ပဲ အမေကိုလည်း အထင်ကြီး စွဲလမ်းစေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေက သူ့ရဲ့ ကသိ ကအောက်ဖြစ်မှုကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ အမြဲတမ်း ဆန္ဒရှိနေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့လက်သုံး စကားက အဲဒါ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဟာကိုလုပ်ဖို့ "ငါ့ရဲ့ကြောက်မွေးကို ဆွဲနှုတ်ထားတယ်" တဲ့။ အပြင်မထွက်ခင် သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားသစ် ဒါမှမဟုတ် ဂရုတစိုက် အလှပြင်ထား တာကို အဖေက ထင်မြင်ချက်ပေးလာခဲ့ရင် သူက မာန်ပါပါ ပြန်ပြောတတ်တယ်။

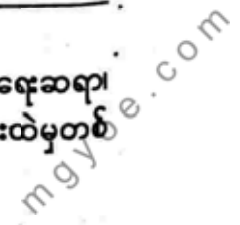
mgyoe.com

“ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထိန်းတတ်ရမှာပေါ့။”

သူက လူ့ယဉ်ကျေးမှု စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို သင်ယူဖို့ ပြင်းပြနေခဲ့တယ် (လူရည်မလည် ဖြစ်နေမှာကို၊ လုပ်မှားကိုင်မှား ဖြစ်နေမှာကိုလည်း အမြဲ စိုးရွံ့နေခဲ့တယ်)။ ဘာတွေ ခေတ်စားနေသလဲ (ဘာတွေ အသစ်ထွက်နေသလဲ၊ နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ နာမည်တွေ၊ လတ်တလော ထွက်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေရဲ့ နာမည်တွေ။ ရုပ်ရှင်ရုံကို သွားဖို့ အချိန်မရှိဘူး ဆိုပေမယ့်ပေါ့။ နောက်ပြီး ပန်းခြံတွေထဲက ပန်းတွေရဲ့ နာမည်တွေ) ဆိုတာကိုလည်း သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေခဲ့တယ်။ သူ မသိတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို တခြားလူတစ်ယောက်က ပြောနေပြီ ဆိုရင် သူက အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေတတ်တယ်။ သိလိုစိတ် တစ်ခုတည်းကြောင့် တင်မကဘဲ သူက သင်ယူချင်စိတ် ပြင်းပြပါတယ်လို့ ပြချင်တာကြောင့်လည်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အယူအဆအရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြှင့်တင်ချင်ရင် အရင်ဦးဆုံး သင်ယူရမယ်တဲ့။ “ဦးနှောက်ကို အစာကျွေးရမယ်” လို့ သူ အမြဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူက ဂရုတစိုက် ကိုင်တွယ်တဲ့အရာဆိုလို့ စာအုပ်တွေပဲ ရှိတယ်။ သူက စာအုပ်တွေကို မထိမတိုင်မှာ အရင်ဆုံး သူ့လက်တွေကို ဆေးကြောလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်မကနေတစ်ဆင့် သူ့ရဲ့ဗဟုသုတ ဆာလောင်ငတ်မွတ်မှုကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်အောင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ ညနေခင်း ညစာစားပြီးနောက်မှာ သူက ကျွန်မကို ကျောင်းအကြောင်း၊ ဆရာတွေအကြောင်းနဲ့ ဘာတွေ သင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတွေကို ပြောပြခိုင်းတတ်တယ်။ သူက ကျွန်မသုံးသွားခဲ့တဲ့ စကားလုံးဝေါဟာရတွေကို လိုက်သုံးရတာ အထူးသဘောကျတယ်။ ဥပမာ - récré အတန်းနားချိန်၊ compos အိမ်စာ၊ gym ဂျင်မ်။ စကားလုံးတွေကို မှားသုံးမိတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်မက သူ့ကို ထောက်ပြပြင်ပေးဖို့လည်း သူက မျှော်လင့်နေတတ်သေးတယ်။ သူက ကျွန်မကို မုန့်စားမလားလို့ မမေးတော့ဘူး။ သရေစာ သုံးဆောင်မလားလို့ပဲ မေးတော့တယ်။ ကျွန်မကို ဟူးအွန်မြို့ပေါ် ခေါ်သွားပြီး ပြတိုက်နဲ့ တခြားသမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံတွေကို လိုက်ပြတတ်တယ်။ ဗီးလ်ကီးယေးမြို့ကို သွားပြီး ယူးဂိုး^{၂၆} မိသားစုရဲ့ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူကို လိုက်ပြတယ်။ သူက ဘယ်အရာကိုမဆို နှစ်သက်

၂၆။ Villequier
၂၇။ Victor Hugo (၁၈၀၂ - ၁၈၈၅) ဩဇာတိက္ကမရှိသော ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာ။ ပြင်သစ်ဂန္ထဝင်စာပေတွင် အရေးပါဆုံးသော လူပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သဘောကျဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေတတ်တဲ့သူမျိုး။ ကျွန်မဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း လိုက်ဖတ်တာပဲ။ မြို့ထဲစာအုပ်ဆိုင်က ညွှန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေပေါ့။ တစ်ခါတလေ ဖောက်သည်တစ်ယောက် မေ့ကျန်သွားတဲ့ အေရီစတန်^{၂၈} စာစောင်ကို သူက ဟိုဟိုဒီဒီ လှန်ကြည့်တတ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်မောပြီး “အတော် တုံးတာပဲ၊ ဒါလည်း လူတွေက ဖတ်နေကြတုန်း” လို့ ပြောတတ်သေးတယ်။ (ကျွန်မကို ပြတိုက်ခေါ်သွားတဲ့ အခါမှာ အီဂျစ်ပန်းအိုးတွေကို အရသာခံပြီး ရှုစားချင်တယ် ဆိုတာထက် လူယဉ်ကျေးတွေလို့ သူ နားလည်လက်ခံထားတဲ့ လူတွေရဲ့ အကြိုက်နဲ့ အသိပညာတွေကို ဆည်းပူးနိုင်အောင် ကူညီပေးရတာကို ပိုပြီး ကျေနပ်သဘောကျလို့ပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာ Confidences စာစောင်ကို စွန့်ပစ်ပြီး အဲဒီအစား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲက လျောင်းတော်မူရုပ်တု၊ ဒစ်ကင်^{၂၉} နဲ့ ဒိုဒို^{၃၀} တို့ကို ရွေးချယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သံသယ ရှိနေစရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒါ သူ့အတွက် ဆိုတာထက် ကျွန်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်)။

ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူက အဖေထက် နှာတစ်ဖျားသာနေတယ် ဆိုတာ ကလည်း သူက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေနဲ့ ပိုပြီး ဆင်တူနေလို့ ပဲ။ အမေနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး (သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာ၊ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေ၊ သူ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ) က ကျွန်မရဲ့ ပညာရေးပေါ် မူတည်ပြီး အလိုက်အထိုက် ပြောင်းလဲနေတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အပြန်အလှန် နားလည်မှု ရထားသလို ဖြစ်နေကြတယ်။ စာအုပ်စာပေတွေအကြောင်းကို ကျွန်မတို့အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ကဗျာတွေ ရွတ်ပြတယ်။ ဟူးအွန်က ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ကိတ်မုန့်စားကြတယ်။ အဲဒီနားလည်မှုထဲမှာ အဖေအတွက် နေရာမရှိဘူး။ အဖေက ကျွန်မကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ၊ ဆပ်ကပ်ပွဲတွေကို ခေါ်သွားတတ် တယ်။ ဖယ်နွန်ဒယ်^{၃၁}ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို လိုက်ပြတတ်တယ်။ သူက ကျွန်မကို စက်ဘီးစီး သင်ပေးခဲ့တယ်။ ပန်းခြံထဲက သီးပင်စားပင်တွေကို ခွဲခြားတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့ဆိုရင် ကျွန်မ ပျော်တယ်။ အမေနဲ့ဆိုရင် စကားများရတော့ တာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ အမေက လွမ်းမိုးမှုရဲ့ သရုပ်သကန်ပဲ။ ဥပဒေပဲ။

၂၈။ Le Hérisson - အင်မတန်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသော အပတ်စဉ်စာစောင်။ သရော်စာ၊ ပုတ်ခတ်စာ၊ ထေလုံးငေါလုံးများကြောင့် နာမည်ကြီးသည်။
 ၂၉။ Charles Dicken (၁၈၁၂ - ၁၈၇၀) ၁၉ ရာစု၏ အကျော်ကြားဆုံး၊ လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်း အရှိဆုံး အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ။
 ၃၀။ Alphonse Daudet (၁၈၄၀ - ၁၈၉၇) ပြင်သစ်စာရေးဆရာနှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ။
 ၃၁။ Fernandel (၁၉၀၃ - ၁၉၇၁) ပြင်သစ်ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ ဟာသဇာတ်ဆောင်

သူ့အသက် ငါးဆယ်နားနီးလာတော့ သူ့ပုံက မှန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်လာတယ်။ ဖျတ်လတ်နေတုန်း၊ တက်ကြွနေတုန်း၊ ပြီးတော့ လက်ဖွာနေတုန်းပဲ။ ဆံပင်တွေက ရွှေဝါရောင် ဒါမှမဟုတ် အနီရောင် ဆိုးထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဈေးဝယ်တွေကို ပြီးပြနေစရာ မလိုအပ်ဘူးဆိုတဲ့ အချိန်တွေမှာ တစ်ခါတစ်ရံ သောကရဲ့ အရိပ်အငွေ့ တွေကို မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့မြင်ရတတ်တယ်။ သူက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး သူ့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ စကားများနေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းတာကို ခေါင်းစဉ်တည်ပြီး ပြဿနာရှာနေတတ်တယ်။ (မြို့လယ်ခေါင်မှာ စူပါမားကတ်ကြီးတစ်ခု အသစ်ဆောက်ထားတာကြောင့် သူ့ဈေးဆိုင်လေးရဲ့ ရှင်သန် မှုကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။) ကျွန်မရဲ့အဖွား ဆုံးသွားပြီးနောက်မှာ သူက နာရေး ဝတ်စုံကို တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အပတ်စဉ် ဆုတောင်းပွဲကိုလည်း စောစောသွားတတ်တဲ့ အကျင့်တစ်ခုရလာခဲ့တယ်။ သူ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ 'ရိုမန်တစ်' ဆန်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

၁၉၅၂ ခု၊ သူ့ရဲ့ ၄၆ နှစ်မြောက် နွေရာသီမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ အေထရော် တာ့ကို ငိမ့်ခံဘတ်စ်ကားနဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ သူက အိမ်နီးချင်းတွေ ကဲ့ရဲ့မှာ ကြောက်တာနဲ့ပဲ နာရေးဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဦးတည်ရာ နေရာ ကို ရောက်မှ တျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရဲ့ အနောက်မှာကွယ်ပြီး အပွင့်ရိုက် အပြာ ရောင် ပိုးတွန့်ဝတ်စုံကို လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြက်ပင်ရှည်ကြားက ဖြတ်ပြီး တောင်ကမ်းပါးယံပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။ တောင်ထိပ်ကိုရောက်တော့ သူက ကျွန်မ ရဲ့အနောက်မှာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေက သူ့မိတ်ကပ်တွေ ပေါ်မှာ ခဲလို့ ဥလို့၊ ရာသီမလာတော့တာ ၂ လတောင် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်ရောက်တော့ ကျွန်မနဲ့သူ့ အစေးမကပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့အကြားမှာ ရန်ပွဲတွေပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။

အမေတို့ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ကောင်မလေးတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတဲ့ သဘောတရားက ရှိကိုမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါကို သူတို့ နားလည်ထားပုံ က အကျင့်ပျက်မှုပဲ။ လိင်ကိစ္စကို ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးအဖြစ်နဲ့ပဲ ပြောဆိုဆွေးနွေး တတ်ကြတယ်။ ဒါတောင် 'ကလေး'တွေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ လူမှုရေးရှုထောင့်အရ အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ချင်လို့သာ ပြောလေ့ရှိကြတာမျိုး။ သူက အဲဒီ အကြောင်း ကျွန်မကို တစ်စိုးတစ်စိမှ မပြောပြခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကလည်း

mg y o e . c o m

သူ့ကို ဘယ်မေးရဲပါ့မလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ စူးစမ်းလိုစိတ် ရှိနေတာကိုက အောက်တန်းကျခြင်း၊ အကျင့်ပျက်ခြင်းရဲ့ အစကနဦးပဲလို့ မှတ်ယူ ထားခံရတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် သွေးဆင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မ က သူ့ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူက ရှက်သလိုလို ရွံ့သလိုလိုနဲ့ ကျွန်မကို ငွမ်းထုပ် တစ်ထုပ် ကမ်းပေးတယ်။ ဘယ်လို အသုံးပြုရမလဲ ဆိုတာတောင် ရှင်းပြဖော်မရဘူး။

ကျွန်မ အရွယ်ရောက်လာတာကို သူက မြင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်တဲ့အခါမှာ ဖွံ့ထွားလာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကာယက သူ့ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ရင်သားတွေနဲ့ တင်ပါးတွေကို ခြိမ်းခြောက်မှုအဖြစ် သူ ရှုမြင်နေမယ်ဆိုတာ သံသယရှိဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ရည်းစားသနာအကြောင်း စိတ်ဝင်စားလာပြီး ပညာရေးမှာ ပေါ့လျော့လာလိမ့်မယ် လို့ သူ စိုးရွံ့နေမှာ သေချာတယ်။ သူက ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိနေစေချင်တာ။ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုထိ သူက ကျွန်မကို ဆယ့်သုံးနှစ်လို့ ပြောနေတုန်းပဲ။ ကျွန်မကို ထပ်တွန့်စကတ်တွေ၊ ခြေအိတ်တို့တွေ၊ ဒေါက်နိမ့်ဖိနပ်တွေကို စီးခိုင်းနေတုန်းပဲ။ အသက် ၁၈ နှစ်အထိပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ငြင်းခုံမှု အားလုံးလိုလိုက အပြင်ထွက်လည်ဖို့ တားမြစ်တတ်တာတွေ၊ ဘယ်အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရွေးချယ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက် ဆက်စပ်နေခဲ့တယ်။ (ဥပမာ အိမ်ပြင်ထွက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်ကနေ ဝိုက်ချပ်ခါး စည်း တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ဖို့ သူက ခေါင်းမာမာနဲ့ အဆက်မပြတ် ခိုင်းစေနေခဲ့တယ်။ “အဲဒါမှ ပုံစံတကျ ဝတ်တယ် ခေါ်တာဟဲ့”) သူက ထစ်ကနဲရှိရင် (အဝတ်အစား၊ ဆံပင်ပုံစံ စတာတွေကြောင့်လည်း) ဒေါသပုန်ထတတ်သေးတယ်။ “နင် အဲဒီလိုပုံကြီး နဲ့ အပြင်ထွက်မလို့လား။” ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ အသားကျနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ဖက်လူရဲ့ အတွေးကို သိနေကြတယ်။ ကျွန်မက အပြင်ထွက်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကို ရှိုးပြမလို့ဆိုတာ သူ သိသလိုပဲ သူက ကျွန်မ ကို ‘ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသွားမှာ’ ကြောက်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သိတယ်။ ဆိုလိုတာက ယောက်ျားတကာနဲ့ လိုက်အိပ်ပြီး ဝိုက်ကြီးလာမှာကို ပြောတာ။

တစ်ခါတလေ ကျွန်မ တွေးကြည့်မိတတ်တယ်။ သူ သေသွားရင်လည်း ကျွန်မအတွက် ဘာအရေးလဲပေါ့။

အခု ဒီစာအုပ်ကိုရေးနေစဉ်အတွင်းမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ‘ကောင်း’တဲ့အမေကို မြင်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ‘ဆိုး’တဲ့အမေကို မြင်လိုက်နဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝတွေကနေ

မြစ်ဖျားခံလာခဲ့တဲ့ အဲဒီ ဆန့်ကျင်ဘက်အမြင်တွေကို ခါထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့ဘဝအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြတဲ့အခါမှာ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ အမေနဲ့ ကျွန်မ မဟုတ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးနေရသလို ရေးသားနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တတ်နိုင်သလောက် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ တယ် ဆိုပေမယ့်လည်း “နင်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင်...” ဆိုတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်း မျိုးက ကျွန်မကို လှုပ်ခတ်သွားအောင် အမြဲတမ်း လုပ်နေနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ‘ကိုယ်ကာယနဲ့ လိင်စိတ်ကိုပြင်းဆန်ခြင်း’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုးကျတော့ ကျွန်မအတွက် စိတ္တဇဆန်နေတယ်။ အဲဒီစကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေကို သတိရမိတဲ့အခါမှာ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်က ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျမှုမျိုးကို ပြန်ခံစားလာ ရတယ်။ ရွာလက်သည်တွေက ကလေးမလေးတွေရဲ့ အင်္ဂါစေ့ကို ဖြတ်ထုတ်ပေးနေ တဲ့ အချိန်မှာ နောက်ကျောဘက်ကနေ သမီးငယ်ကို သိုင်းဖက်ထားတဲ့ အာဖရိက မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မအပေါ် အများဆုံး လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီမိန်းမက ကျွန်မရဲ့ အတွေးထဲမှာ တဒဂ်လောက် ရောထွေးသွားတတ်တယ်။

သူ့ကို ကျွန်မရဲ့ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကနေ ရပ်စဲလိုက်တယ်။ L'Écho de la Mode ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးရုပ်ပုံတွေကို ကျွန်မ အာရုံကျ လာတယ်။ သူတို့တွေက ကျွန်မရဲ့ ဘော်ဒါကျောင်းက အတန်းဖော် ‘ဘူဇာလေး’ တွေရဲ့ အမေတွေနဲ့ ဆင်တယ်။ ပိန်ပါးပါး၊ နွဲ့နောင်းနောင်း၊ ဟင်းချက်က ကောင်းနဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ သမီးတွေကို ဒါလင်လို့ ခေါ်တတ်သေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မျက်စိထဲမှာ အမေက ကန်လန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ဒူးနှစ်လုံးကြားမှာ ပုလင်းကို ညှပ်ပြီး အဖုံးဖွင့်နေတာ မြင်ရင် ကျွန်မ မျက်နှာကို လွှဲထားပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ငုံးတိတိ အမူအရာနဲ့ အပြောအဆိုကို ကျွန်မ ရှက်မိတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် တူလိုက်သလဲလို့ သတိထားမိတဲ့ အခါမျိုးပေါ့။ ကျွန်မ မဖြစ် ချင်တဲ့ (လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ထဲကို ပြောင်းရွှေ့ခြင်းအားဖြင့်) တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေရခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို အပြစ်တင်မိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ တကယ်ဖြစ်လာတဲ့ အရှိတရားအကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ကွာဟချက် တစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ တွေ့ရှိလာခဲ့တယ်။ ဗန်ဂိုးက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကိုသိဖို့ အမေအတွက် စွယ်စုံကျမ်းတစ်စောင် လိုအပ်နေတယ်။ သူက စာရေးဆရာ ကြီးတွေရဲ့ နာမည်တွေလောက်ပဲ သိတာ။ ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းသင်ရိုးက သူ့အတွက် တော့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခုပဲ။ ကျွန်မက သူ့အပေါ် အလွန်အကျွံကို သဘော

ကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့တာကြောင့် သူ့ကို (အဖေထက်ပိုပြီး) နာကြည်းခံပြင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို မထောက်ပံ့ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ရော၊ သူ့စိမ်းဆန်တဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ၊ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက် ရှိကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအကြားမှာ ကျွန်မကို လမ်းညွှန်မှု မပေးဘဲ ပစ်ထားခဲ့တဲ့အတွက်ရော ကျွန်မ သူ့ကို မုန်းတယ်။ သူ ကျွန်မကို ပုံအောပြီး ပေးနိုင်တာဆိုလို့ သူ့ရဲ့ ပူပန်သောကတွေနဲ့ သံသယတွေပဲ ရှိတယ်။ “နင် ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေခဲ့တာလဲ။” “နင့်အလုပ်ကို လုပ်လို့ ပြီးသွားပြီလား။”

ကျွန်မတို့က ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာမဆို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ဆောင်တဲ့လေသံတွေနဲ့ စကားပြောတတ်ကြတယ်။ ‘အမေ့ကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ရတယ်’ ဆိုတဲ့ အရင်လို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမျိုးကို ပြန်လည် အသက်ဝင်လာအောင် သူ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုက နှုတ်ဆိတ်မှုနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားတယ်။ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပဲဟာ။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မက ကျောင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ တခြားခေါင်းစဉ်တစ်ခုခု (ခရီးထွက်တာ၊ အားကစားလုပ်တာ၊ ပါတီပွဲတွေ) ကို ပြောလိုက်မိရင်၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးမိရင် (အဲဒီတုန်းက အယ်ဂျီးရီးယားစစ်ပွဲ ဖြစ်နေတုန်း) အစပိုင်းမှာတော့ သူက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နားထောင်ပေးနေတတ်တယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ပြောနေတယ်ဆိုပြီး သူ ပျော်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက်ပဲ ဒေါသတကြီးနဲ့ သူက အခုလို ပြောလာတတ်တယ်။ “အတွေးတွေ မလွန်စမ်းနဲ့။ ကျောင်းက နံပါတ်တစ်ပဲ”

လူမှုကျင့်ဝတ်တွေ၊ ဘာသာရေးထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနဲ့ ငွေကြေးကို ကျွန်မ စက်ဆုပ်လာခဲ့တယ်။ ဟန်ဘို^{၃၃} နဲ့ ပရဲဗဲ^{၃၄} တို့ရဲ့ ကဗျာတွေကို ကျွန်မ ကူးရေးတတ်လာခဲ့တယ်။ ဂျိန်းဒင်းန်^{၃၅} ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေရဲ့ အဖုံးမှာ ကပ်တတ်လာခဲ့တယ်။ ဂျော့ချ်ဘာဆန်ရဲ့ နာမည်ပျက်^{၃၆} ဆိုတဲ့ သီချင်းကို တီးတတ်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့တတ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေက အရင်းရှင် ဘူဇွာတွေ ကျနေတာပဲ၊ ဆယ်ကျော်သက်ရဲ့ ပုန်ကန်ထကြွတဲ့ကာလကို ရှိမန်တစ်ဆန်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မအမေအတွက်တော့ ပုန်ကန်မှုဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ဆန့်ကျင်ခြင်းပေါ့။

၃၃။ Arthur Rimbaud (၁၈၅၄ - ၁၈၉၁) ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ၊ စာပေတော်လှန်ရေးသမား။
 ၃၄။ Jacques Prévert (၁၉၀၀ - ၁၉၇၇) ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာ။
 ၃၅။ James Dean (၁၉၃၁ - ၁၉၅၅) အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသား။
 ၃၆။ La Mauvaise Réputation by Georges Brassens

mgyoe.com

ပြီးတော့ ဖြေရှင်းနိုင်စရာ နည်းလမ်းကလည်း တစ်ခုတည်းပဲ။ အလုပ်တစ်ခုရှာ၊ ငွေရအောင်လုပ်၊ ပြီးတော့ သူများတွေလို ကောင်းကောင်းနေနိုင်အောင် ကြိုးစား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ စိတ်သဘောထားကို သူ နားမလည်ဘူး ဆိုတာထက် ပိုပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တူးတူးခါးခါး ပြစ်တင်မောင်းမဲမှုကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ “နင့်ကို အသက် ၁၂ နှစ်မှာသာ စက်ရုံတစ်ရုံထဲ အလုပ်သွင်းခဲ့ရင် နင် အခုလို ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင် ဘယ်လောက်တောင် ကံကောင်းသလဲ ဆိုတာကို နင် မသိဘူး” တဲ့။ မကြာခဏဆိုသလို သူက ကျွန်မအကြောင်းကို ခနဲတဲ့တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောနေ တတ်သေးတယ်။ “သူ့ကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကွန်ပဏီကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်ပြီးတော့ တခြားသူတွေထက် ဘာမှလည်း ပိုသာမနေဘူး”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူက သူ့ရဲ့ သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကို လူတန်းစား ရန်သူအဖြစ်နဲ့ ရှုမြင်တတ်တယ်။

အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေခဲ့တယ်။ ဟူးအွန်ရဲ့ အလယ် တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ သူ သဘောတူခဲ့တယ်။ နောက်တော့ လန်ဒန်ကို။ ကျွန်မအတွက် ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူက ဘာမဆို စွန့်လွှတ် ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့တယ်။ သူထက် သာလွန်တဲ့ ဘယ်ဘဝမျိုးကိုမဆိုပေါ့။ သူက အကြီးမားဆုံးသော စွန့်လွှတ်မှုကို လုပ်ဖို့တောင် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးသား။ ကျွန်မနဲ့ ခွဲခွာနေဖို့၊ သူ့ရဲ့ နို့သက်ခံဘဝကနေ လွတ်မြောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချိန်က သူ တားမြစ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးဆီကို ကျွန်မ ကမူးရှုတို့ ပြေးဝင်သွားမိတော့တယ်။ အစားအသောက်တွေကို တနင့်တပို့ စားသောက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ရက်သတ္တပတ် ပေါင်းများစွာ ဘာမှ မစားတော့ဘူး။ မူးမေ့မတတ် ဖြစ်တဲ့အချိန်ထိပဲ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ နားမလည်ခင်အထိပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခ တွေကို မေ့လျော့သွားတယ်။ အနုစာပေဌာနရဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ပြစ်မှုမျိုးမဲ့မထင်တဲ့ ပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်နေရတယ်။ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းမှုတွေ၊ အကြမ်းဖက်မှုတွေ မပါတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ အချစ်နဲ့ မတရားဆက်ဆံတတ်မှုကို ကျွန်မ မမှီတ်မဲ့သုန် လက်ခံယုံကြည်တယ်။ သူက အာလူးနဲ့နွားနို့ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိုးလင်း ကနေမိုးချုပ်တဲ့အထိ ရောင်းနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပလေတိုးအကြောင်း ဆွေးနွေးတင်ပြ ချက်တွေကို စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မကို မကြောင့်မကြဘဲ နားထောင်နိုင်အောင်လို့ပေါ့။

ကျွန်မ သူ့ကို လွမ်းဆွတ်မနေဘူးဆိုပေမယ့် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်

တွေ့ရမှာကိုတော့ အမြဲတမ်း ကျေနပ် သဘောကျနေခဲ့တယ်။ ပျော်ဖို့မကောင်းတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အဆုံးသတ်သွားပြီးတိုင်းမှာ ကျွန်မ အိမ်ပြန်သွားလေ့ ရှိတယ်။ သူက ဒေသခံကောင်မလေးတွေရဲ့ အတွင်းရေးကို ကျွန်မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာတောင်မှ သူ့ကိုတော့ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူက ဘယ်သူနဲ့ အပြင်ထွက်လည်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူကတော့ လောလောလတ်လတ်ကလေးတင် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချထားတာ စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေကို နားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ ဆိုပေမယ့် အဲဒီအကြောင်းက ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်လာနိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်းပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူက ကောင်တာအနောက်မှာ ဈေးရောင်းနေတယ်။ ဈေးဝယ်တွေအားလုံးက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ သူက အနည်းငယ် နိမြန်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။ နောက်ဆုံးဈေးဝယ် ပြန်သွားတဲ့အခါမှာမှ ကျွန်မတို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သူက လမ်းခရီးအကြောင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ သင်ခန်းစာအကြောင်းတွေ မေးမြန်းတယ်။ ပြီးတော့ “လျှော်ရမယ့်အဝတ်တွေ အကုန်လုံး ထုတ်လာခဲ့” ဆိုတာနဲ့ “နင် ထွက်သွားကတည်းက ထွက်သမျှ စာစောင်တွေ အကုန်လုံးကို ငါ သိမ်းထားတယ်” လို့ ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အကြားမှာ နွေးထွေးကြင်နာမှုရယ်၊ အတူတူ မနေတော့တဲ့ လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ရှက်ရွံ့မှုမျိုးတောင် ရှိနေတတ်တယ်။ အဲဒီနှစ်ကာလတွေအတွင်းမှာ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံရေးက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ရှိတာ။

ကျွန်မ အဖေက အစာအိမ်ကို ခွဲစိတ်ကုသခံခဲ့ရတယ်။ သူ လွယ်လွယ်နဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တတ်လာခဲ့တယ်။ သေတ္တာတွေကိုမဖို့ အားမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ အမေက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အလုပ်တွေကို စောဒကမတက်ဘဲ သိမ်းကျုံးလုပ်လာတော့တယ်။ သူက အဲဒီလို တာဝန်ယူရတာကိုလည်း သဘောကျပုံပဲ။ ကျွန်မ အိမ်က ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ သူတို့ စကားများတာ လျော့သွားတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း ပိုပြီး နီးကပ်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းအပြည့်နဲ့ ‘အဖေကြီး’ လို့ ခေါ်ဝေါ်လာတော့တယ်။ အဖေရဲ့ အကျင့်စရိုက်တချို့ (ဥပမာ ဆေးလိပ်သောက်တာ) ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးလာခဲ့တယ်။ “သူလည်း စည်းစိမ်ခံစားခွင့် ရှိသင့်တာပဲ ဥစ္စာ” တဲ့။ နွေရာသီရဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းတွေမှာ သူတို့က လေညင်းခံထွက်တဲ့

အနေနဲ့ ရွာထဲ ကားပတ်မောင်းကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အမျိုးတစ်ယောက်ယောက်အိမ်ကို သွားလည်ကြတယ်။ ဆောင်းတွင်း ညနေခင်းဝတ်ပြုပွဲပြီးရင် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဆီကို သာကြောင်းမာကြောင်း သွားမေးတတ်တယ်။ သူက အိမ်ပြန်ရင် မြို့လယ်ကနေ ဖြတ်ပြန်တတ်ပြီး လူငယ်တွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးရင် လာစုဝေးတတ်ကြတဲ့ ဈေးရုံတန်းမှာ တီဗွီကြည့်ဖို့ တစ်ရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေတတ်တယ်။

သူက ဖြောင့်ဆဲတောင့်ဆဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ ဈေးဝယ်တွေက ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို ဆက်စီးနေတုန်းပဲ။ ဆံပင်တွေကို ဆေးဆိုးထား ထုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူက လေးလုံးဖြစ်နေပြီ။ မေးစေ့ပေါ်မှာ မွေးညင်းနုတွေကို မြင်နေရပြီ။ သူက အဲဒီအမွှေးတွေကို လူမြင်ကွယ်ရာမှာ နုတ်ပစ်တတ်တယ်။ (ကျွန်မအဖေက အဲဒီပြောင်းလဲမှုတွေကို သတိထားမိပြီး တိတ်တခိုးဝမ်းမြောက်နေခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွာဟနေတဲ့ နှစ်ကာလတွေက အခုဆို အမိလိုက်လာကြပြီမို့ အဖေက ကျေနပ်နေတယ်။) အမေက ပါးလျှတဲ့ အရောင်တောက်တောက် အဝတ်အစားတွေကို မဝတ်တော့ဘူး။ နွေးထွေးတဲ့ အချိန်မျိုးတွေမှာတောင်မှ မီးခိုးနဲ့ အနက်ရောင် ဝတ်စုံတွေကိုပဲ ဝတ်တော့တယ်။ သူက ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်အောင်လို့ သူ့ရဲ့ ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို စကတ်အောက်ထဲ ထိုးထည့်ထားတာမျိုးလည်း မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မကြောင့်ပဲ အမေက ပိုပြီး အိုစာသွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ အသက် ၂၀ မတိုင်ခင်အထိ ကျွန်မ ယူဆနေခဲ့မိတယ်။

ကျွန်မ အမေအကြောင်းကို ရေးနေပါတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ကျွန်မ သူ့အကြောင်း ရေးနေတယ်လို့ မခံစားရဘူး။ သူ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက ကျွန်မတို့ အတူတူ မျှဝေသုံးစွဲခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ နေရာတွေကို နောက်တစ်ဖန်ထပ်ပြီး တွေ့ကြုံခံစားနေရတာနဲ့ ပိုတူတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ အိမ်မှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း သူ တစ်ချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ကြည့်မိတတ်တယ်။ ဥပမာ- တမြန်မနေ့ကဆိုရင် သူ့ရဲ့ကောက်နေတဲ့ လက်ချောင်းပေါ်မှာ အမြဲစွပ်ထားတတ်တဲ့ အပ်ထောက်။ အဲဒီ လက်ချောင်းက ကြိုးစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက မတော်တဆမှု တစ်ခုကြောင့် ကောက်သွားခဲ့တာ။ သူ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အမှန်တရားက ကျွန်မကို ရုတ်ခြည်း လွမ်းမိုးသွားပြီးတော့ သူ လုံးဝ ရှိမနေတော့တဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ကမ္ဘာထဲကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် 'ထုတ်ဝေ' ဖို့ရာက ကျွန်မ အမေရဲ့

mgyoe.com

သေဆုံးခြင်းကို အတည်ပြုပေးတာကလွဲလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိမနေဘူး။ ကျွန်မကို လူတွေက ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ “ခင်ဗျားရဲ့ နောက်စာအုပ်တစ်အုပ်က ဘယ်တော့ ထွက်မှာလဲ” လို့ မေးလာခဲ့ရင် ကျွန်မကို ကျိန်ဆဲလိုက်သလို ခံစားနေရတယ်။

အမေနဲ့ ဝေးရာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ရှင်သန်နေတယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျမချင်း ကျွန်မကို သူ ပိုင်ဆိုင်နေတုန်းပဲ။ ဆွေမျိုးတွေ ဒါမှမဟုတ် ဈေးဝယ်တွေက ကျွန်မကို ဘယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုမှာလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင် သူက အခုလို ပြန်ဖြေတတ်တယ်။ “အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သူ့မှာ အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် ဒီလောက် လောနေစရာ မလိုပါဘူး” တဲ့။ စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာတော့ သူက ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားတယ်။ “သူ့ကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမထားနိုင်ဘူး။ မိန်းမမှန်ရင် လင်သားကောင်းသားတော့ ရှိသင့်တာပဲ” လို့ ဖြစ်သွားပြန်ရော။ နွေနေ့တစ်နေ့မှာ ဘော်ဒိုမြို့ မြို့က နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်တော့ ခြေလက်တွေ တုန်ယင်လာပြီး မျက်နှာကလည်း နီရဲလာတယ်။ တခြားသူတွေအပေါ်မှာ သူ ထားခဲ့ဖူးသလို အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ သင်္ကာမကင်းစိတ်နဲ့ ဆင်ခြေတွေပေးဖို့ သူ ကြိုးစားလာတယ်။ “ကောင်လေးက ငါတို့နဲ့ အသွင်မတူဘူး” တဲ့။ နောက်တော့ သူ စိတ်တည်ငြိမ်လာပြီး ကျွန်မအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတောင် ဖြစ်လာတယ်။ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့မှာက အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်တဲ့ မှတ်ကျောက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသေးတယ်လေ။ “အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်တယ်” လို့ ကျွန်မကို လူတွေ ပြောလို့ မရတော့ဘူးပေါ့။ ရှုပ်ထွေးမှု ပုံစံအသစ်က ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်ရှိလာတယ်။ ဇွန်းတွေ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဝယ်ဖို့၊ ‘နေ့ထူးနေ့မြတ်’ အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့နဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကလေးတွေအဖို့ပေါ့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အဲဒါတွေအပြင် တခြားသော နီးစပ်မှုပုံစံက ရှိကို မရှိတော့တာပဲ။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ ကျွန်မက ပညာရေးအဆင့်အတန်းချင်း အတူတူပဲ။ ကျွန်မတို့က ယွန်းပေါဆုတ်^၁နဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။

၃၇။ Bordeaux
၃၈။ Jean-Paul Sartre (၁၉၀၅ - ၁၉၈၀) ပြင်သစ်တွေးခေါ်ပညာရှင်၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာ၊ စာပေဝေဖန်သူ။

